

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

Digyaóó! meddig még az őó?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, March 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
5—6 szám
1936 március hó

TARTALOM

A filiszteusok megfenyítése. Sámson, I. rész	35
A filiszteusok megfenyítése. Sámson, II. rész	42
Szolgájának megőrzése. Sámson, III. rész	51

Ti vagytok az én tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Vypláčení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod čís. 322 020-VII-1933. Printed in Czechoslovakia.

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní adružení badatelů bible, Českosl. větev,
sidlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszerkelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselők:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiad Jehovától tanulnak és nagy lesz fiad békessége.” — Esalás 54 : 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményének életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Őr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásértékének vagy váltásának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hú követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanul, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyosságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcsével mindenkiket megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végehez ért, Jehova az Őr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Őr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Emlékvacsora 1936-ban

Az emlékvacsora ünnepe, melyet Jehova felkentjei minden évben megünnepelnek, ebben az évben, április 6-ra, este 6 óra utáni időre esik. Erre az estére a jelképek megünnepelésére a felkentek mindnyájan egybegyűlnek. A csoportok haladéktalanul küldjék be a prágai hivatalnak a jelképekben s az összejövetelen részt vett személyekről szóló együttes jelentést.

Az Ő meglepő munkája

Ezt a nevet viseli Jehova népeinek az egész világon kifejtett nagymérvű előnyomulása, melyet Jehova nevének felmagasztalása érdekében tesz. A „nagy sokaság-osztálya” a királyság felé vezető út felől most kell hogy ismereteket szerezzen. Jehova a jószándékú embereknek, ha mellett foglalnak állást, védelmet ígért. A nép kioktatása felelőségének terhe a maradék és a jonadábok vállain nyugszik. Az április 4—13-ig terjedő időtartam, bizonyára a királyság művének tetőpontja felé közeledést jelképezi. Akik Jehova mellett foglaltak állást, karöltve igyekezzenek minél magasabbra emelni az igazság zászlaját ezen időtartam alatt.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanulnak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédcszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel, sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkét felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III. Zsigmond u. 68.

Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.

Romániában: Societatea de biblie si tractate, Bucuresti 2

Str. Crisana No. 33.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postal rendelkezők megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjük.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Őj előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltenek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejártá előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessek az érintkezést.

Gazdagság

Ez egy új könyvnek a címe! A Társulatnak már régóta az volt a vágya, hogy a fiatalság érdekében egy rendkívüli dolgot hozzon nyilvánosságra. Az igazságnak a Jonadáb-osztály, azaz a „nagy sokaság” felett való kibontakozása s ezen osztálynak első kinyilvánulása óta, Jehova bizonyágtevői s Jonadáb testvéreik egy oly közzététel után áhítoztak, mely mindazoknak oktatását szolgálná, akik a „nagy sokaság-osztályának” soraihoz csatlakoztak. Jehova Isten, Jézus Krisztus útján mindezt most a GAZDAGSÁG c. könyvben tárja fel. Olvasása s tanulmányozása által Isten felkent osztálya a jonadábokkal egyöntetű hasznót húz. E könyvet olvassa át mindenki figyelmesen, miáltal megismeri, hogy mi okból és mi módon kell azt a szelídséget és igazságosságot keresők kezébe juttatni. „Az Ő meglepő munkája” — nagy szolgálati időszak kezdetéig a könyv már rendelkezésre lesz bocsátva.

Túlvilág — egy újabb füzet

Továbbá örömmel tudatjuk, hogy Rutherford testvér, TŰLVILÁG c. újabb füzetét magyar nyelven is megjelent. Terjesztése március folyamán történik. Megrendelések azonnal eszközölhetők.

A filiszteusok megfenyítése

„Igy szól az Úristen: Mivelhogy a filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkiükben megvetéssel, hogy elveszessék Izraelt örök gyűlölettel; ez okáért ezt mondja az Úristen: Imé... cselekszem rajtuk nagy bosszúállásokat fenytő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtuk“ — Ezékiel 25 : 15—17

(Sámson, I. rész)

Jehova nevének és szavának igazolása céljából megbünteti ellenségeit. Mindnyájuknak tudomásul kell venniük, hogy Jehova a legfőbb és legfelségesebb és rajta kívül nincsen más Isten. Az oly teremtmények, akik Isten ellen lázadnak és akaratának végrehajtását akadályozzák, elvetemültek és gőgösek. Lucifert is az irigység és a gőg buktatta el és így lett belőle Isten ellensége, a „régí kigyó“. Mindenki, aki Istennel szembe száll, a „kigyó magvához“ tartozik. Ezek felfuvalkodtak, kapzsiak és elvetemültek s a végük pusztulás. Jehova kifejezi felsőbbiségét, amennyiben a felfuvalkodottat megbünteti. „Erejével felriasztja a tengert és bölcsességével megtöri a felfuvalkodottat.“ (Jób 26 : 12, Menge-f.) „Ótálatos az Úrnak minden, aki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetlen.“ (Példab. 16 : 5) „A kevélyeknek házát kiszaggatja az Úr.“ (Példab. 15 : 25) Az ilyenek felfuvalkodottak és elvetemültek az Úr előtt. Azok, akik Jehova akaratát végrehajtásának útjában állnak, felfuvalkodottak, kevélyek és szemtelenek.

Egyesek tudatlanságukban Istent gyalázták és az ő szent nevét káromolták, azzal vádolván, hogy más nemzetbelieket gonoszul leveretett és kiirtotta az izraeliták által. Amde Jehova az amalekitákat és más szomszédos törzseket is azért pusztította ki irtó háborúval, mivel Isten választott népét megbízatásában akadályozták és nem akarták az Igéret földjére engedni. Viszont mások tévesen azt állították, hogy az amalekiták, filiszteusok és egyéb törzsek amúgy is halálítélet alatt állottak és így semilyen igazságtalanság sem történt velük kipusztításukkal. Ez a feltevés azonban nem lehet helyes; mert csak egyedül Ádám állott halálítélet alatt, az ő leszármazottjai egyszerűen örökölték a halált. Ha Isten az amalekitákat, a filiszteusokat és másokat csupán azért irtatta volna ki az izraeliták által, mivel halálítélet alatt állottak, akkor ugyanezen okból más embereket is régen ki kellett volna irtatniok. Amde Isten az emberiség közül többeket nagyon is megáldott, jöllehet azok is, miként a filiszteusok az öröklött bűn folytán halálítélet alatt álltak. A filiszteusok elpusztításának egészen más volt az oka.

Jehova, Lucifer lázadásának ideje óta közölte nevének igazolására vonatkozó szándékát; amit ellenségeinek életbenhagyásával nem tehetett volna meg. Azok a teremtmények, akik szembeszálltak Jehovával és az ő akaratának végrehajtásával, Isten ellenségeinek bizonyultak. Izrael az a nép volt, amelyet Jehova szándéka részére kiválasztott és bizonyos dolgok végzését neki elrendelte. Az amalekiták, a filiszteusok és mások istentelenül meg akarták gátolni Isten akaratát

nak teljesülését az ő választott népével kapcsolatban s emiatt megtámadták az izraelitákat és ennél fogva Istennel szállottak szembe. Az amalekiták azért támadtak az izraelitákra, hogy az Igéret földjére való menetelüket elgáncsolják és azért áll megírva: „Es monda az Úr Mózesnek: ird meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuénak, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól.“ (Mózes II. 17 : 14) A filiszteusok a kigyó magvához tartoztak, amely az izraeliták ellen harcolt és Isten útjába igyekezett állani és keresztelni akarta Isten szándékát az izraelitákkal kapcsolatban.

Most világosan megláthatják és megérthetik, akik magukat Jehovának szentelték, azon okot, amelyből kifolyólag büntetés következett a hajdankor azon népeire, amelyek Izrael ellenségei voltak. Mivel Izrael, Isten választott nepe volt, a vele történtek nagyobb jövő eseményeket példázatok „és megirattak a mi tanulságunkra, akikhez a korszak vége elérkezett.“ (Korintus I. 10 : 11) Isten népének mindenkor eszébe kell tartania a következő ihletett kijelentést: „Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességes türés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.“ — Róma 15 : 4

Sámson

A bibliai tudósítás a Bírak könyvében a 13--16 fejezetig Sámsonról és cselekedeteiről értesít. Főképpen a következőkről értesülünk: Egy oroszlán elpusztítása pusztá kézzel; 30 filiszteus agyonverése; az erős kötelek szétszakítása, amelyekkel Sámsont megkötözték; a filiszteusokkal vívott csatája, amidőn egy számár állcsontot használt fegyverzetül; Gáza város kapujának elvitele; s végül a filiszteusok templomának összedöntése, amidőn ezek elpusztultak. A modern kritikusok csupán mondának minősítik ezeket a hőstetteket és nem tartják hitelre méltóknak. Viszont mások, akik a Sámsonról szóló bibliai elbeszélést hitelesnek tekintik, azt állítják, hogy ez csupán amiatt jegyeztetett fel, hogy belőle a keresztények a jellemfejlesztés és a jellemzárdság bizonyos leckéit megtanulják. Ez a két feltevés téves. Már magábanvéve ama körülmény, hogy ez a tudósítás Isten igéjében szerepel, határozottan azt bizonyítja, hogy nem meséről, hanem a valóság feljegyzéséről van szó a Felsőges vezetése alatt, s hogy az összefüggésben áll Isten változatlan szándékával. Ez a tudósítás nem példaadás vagy valami lecke megtanulásából örököltetett meg, hanem az isteni szabály szerint arra szolgál, hogy hasznot, illetve remény-

séget merítsenek belőle, akikhez az idők vége elérkezett.

* A Sámsonról és hőstetteiről szóló tudósítás prófétai dráma és azért történt és jegyeztetett fel, hogy a maradék előtt megmutassa a közeljövőben Isten ellenségein beteljesülő büntetést. A filiszteusok az ördög magvához tartoztak, tehát Isten ellenségei voltak. Elvetemült ellenségeskedésüket Istennel szemben kifejezték, amidőn az ő választott népét, Izraelt elpusztítani akarták. A filiszteusoknak ellenségeskedése és ördögi gyűlöletük Isten népével szemben immár Izsák napjaiban kezdődött és a filiszteusoknak a földről való teljes kipusztulásáig tartott. (Mózes I. 26 : 18—21) Dávid kétszer aratott nagy és döntő győzelmet a filiszteusok felett, amiről Isten prófétája sok idő múltán is megemlékezett. Ezen alkalmak egyike a Perázim hegyénél és a másik a Gibeon hegyénél vívott ütközet volt. (Sámuel II. 5 : 18—25) Isten sokkal a filiszteusok teljes leverése, megszégyenülése és nemzetként való elpusztulása után prófétáltatta és mondatta Ezékiel próféta útján: „Igy szól az Úristen: mivel-hogy a filiszteusok bosszúból cselekedtek és kegyetlen bosszút álltak lelkükben megvetéssel, hogy elveszítsék Izraelt örök gyűlölettel; ez okáért ezt mondja az Úristen: Imé... bosszúmat állom rajtuk.“ (Ezékiel 25 : 15—17) Azután még hozzáfűzi Jehova, hogy elégtételt vesz magának a filiszteusok felett „és megtudják, hogy én vagyok az Úr“. Ezékiel e. jövőndölése, amely sok idővel a filiszteusok teljes pusztulása után iratott, azt mutatja, hogy a filiszteusokkal Izrael-le kapcsolatban történt események sokkal nagyobb és fontosabb eseményeket vetítenek elő, amelyek e világ végén, amelyen most élünk, fognak megtörténni, s amidőn Isten kijelentése szerint mindenkinek meg kell tudnia, hogy Jehova a legfelségesebb. Ezért reméljük tehát az isteni feljegyzésben a Sámsonról és cselekedeteiről szóló képlet megértését.

Szereplők

* Sámson prófétai drámájának tanulmányozásához való segítségül most a főszereplőket és amit prófétailag ábrázolnak, fogjuk felsorolni. Manoah, Sámson atyja ebben a drámában Jehova Istent képviseli; a felesége Isten általános szervezetét vagy asszonyát példázta, amely az Úr uralkodó házat alkotó gyermekeket megszüli.

* Sámson Jehovának azon gyermekeit példázta, akik teljesen neki szentelték magukat és mindhalálig hűségesek öhozzá.

* „A fiatal oroszán“, amelyet Sámson pusztá kézzel szétszaggatott, eleinte igazságosságot példáz és a protestáns papság azon szerepét mutatja, hogy Isten üzenetének útjában áll és gonoszul bánik Isten küldötteivel.

* A filiszteusok a drámában oly szerepet töltöttek be, ami főképpen a római katolikus hierarchiát vagy papságot példázta s általában mindazokat is, akik e hierarchia hatalmi befolyása alatt Isten népének üldözésére szövetkeztek és abban közreműködtek. A többi szereplők által betöltött szerepet az isteni dráma megvizsgálása

kapcsán megjelenésük sorrendjében fogjuk meg tárgyalni.

A dráma

„A kegyetlen üldözések napja most Isten népére következett és az Atya azáltal mutatja ki jóságát az öt-szeretők és neki-szolgálók iránt, hogy a prófétai képek megértésével megajándékozta őket, hogy a maradék kitartóan végezhesse szolgálatát és ne csüggedjen el a jócselekedetekben, hanem az írásból vigaszt merítsen, reményességében megszilárduljon és tovább tudja hirdetni Jehova dicséretét. Ahítatosan és gondosan figyelemre kell méltatni tehát a Bírák könyvének 13—16-ig terjedő fejezete bibliai följegyzését, s a tanulmányozó jólteszi tehát, ha azokat a fejezeteket figyelmesen fogja elolvasni.

„Izrael, Isten szövetséges népe volt és Isten akaratának teljesítésébe beleegyezett. A kereszténység közül azokat példázta, akik azt mondják, hogy hisznek az Úr Jézus Krisztusban és Jehova Istennek szolgálnak, tehát csendes szövetségben állnak Isten akaratának teljesítésére. „Az Izrael fiai pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a filiszteusoknak kezébe adá 40 esztendeig.“ — Bírák 13 : 1

„A kereszténység“ hasonlóképpen rossz útra tért, nem tartotta meg Jehova törvényeit, hanem Sátán utasításai szerint cselekedett, politikával és egyéb hasonló dolgokkal foglalkozott s a saját önző érdekeit hajszolta. S amellet elhitette magával, hogy helyesen viseli magát; ámde téves úton járt. „A bolond útja helyes az ő szeme előtt.“ (Példab. 12 : 14) „Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt és vége a halálramenő út.“ (Példab. 14 : 12) „Nézi az igaz az istentelenné házat, hogy milyen veszedelemben jutottak az istentelenné.“ — Példab. 21 : 12

„Isten előre figyelmeztette Izraelt, hogy ellenségének kezébe adja, ha megszegi szövetségét; most pedig a filiszteusok elnyomása alá került és azok kegyetlenül bántak Izrael népével. A filiszteusok nem Semtől, hanem Khántól származtak; Egyiptomból vándoroltak ki és a Földközi-tenger partvidékén telepedtek le; tehát attól az országtól nyugatra, amelyet Isten az izraelitáknak kijelölt. (Mózes I. 10 : 6, 13, 14; Ámos 9 : 7) A filiszteusok kereskedő nép volt és a tengeren kalmárkodott. Kegyetlen, nyakas és kapzsi nép volt. Az ördög gyermekei voltak, azt képviselték, a Gonosz utasításait hajtották végre tudva és tudatlanul is. Miképpen Isten az ördög életét megtűrte, valamint hatalmának gyakorlását is az embereken, ugyan úgy türte meg a filiszteusokat Palesztinában az izraeliták kiprobálása céljából, hogy így az izraelitáknak alkalmuk nyíljon ártatlanságuk bebiztosítására Jehova előtt, amit az izraeliták a filiszteusokkal szemben tanúsított szilárd ellenállással tudtak volna kifejezésre juttatni. Nem egyezhettek ki a filiszteusokkal, hogy ugyanakkor ártatlanságukat is meg tudták volna őrizni Isten előtt. (Bírák 3 : 1—4) Ez egyezik azzal, amit Isten az ördögnek és az ördögöt képviselő Faraónak mondott. (Mózes II. 9 : 16) Mivel Ezékiel próféta fentidézett kijelentése prófétai és későbbi időre szól és e világ végén, ahol most élünk, fog betel-

jesülni, feltehető, hogy Isten néhány eseményt megmutat népe előtt, amelyek egyeznek ezzel a próféciával és így a beteljesülésre rámutatnak.

"A prófécia beteljesülése elsősorban Jehova nevének igazolását célozza, az Úr emiatt teljesíteti be a próféciát azon időben, amidőn büntetését az ellenségen végrehajtani jónak látja. A filiszteusok Egyiptomból telepedtek Palesztinába; oly népet példáznak tehát, amely külsőleg azt a benyomást kelti, hogy a világból (Egyiptomból) kiment s magát Isten hívének vallotta; valóban azonban az ördög híve és gyermeke volt. Ez kétszínűen Isten szolgájának vallja magát, de ugyanakkor hevesen küzd és üldözi Isten igazi népét. Az elvitathatatlan történelmi bizonyíték kétség-telenül arra mutat, hogy a filiszteusok főképpen a római katolikus hierarchiát példázzák; itt tehát néhány bizonyítékot kell előterjesztenünk, amelyet a tekintélyes enciklopédiákban találtunk.

"A római katolikus szervezet határozottan azt állítja, hogy e világból (amelyet Egyiptom példáz) kiment és Istennek és Jézus Krisztusnak a helyettese és ez a szervezet úgy működik, mint vallás-szervezet. A katolikus egyházszervezet felett uralkodó látható testület a római katolikus hierarchia, főszékhelye Róma, a Vatikán-város. „Hierarchia” alatt szent dolgokban való hatalmat és uralkodást értünk. (Webster) A római katolikus hierarchia „papságnak” nevezett férfiak testülete és ez a csoport oly kormányzat, amely egyházi hatalmat gyakorol azok felett, akik a katolikus egyházhoz tartoznak; ez a hierarchia a világ különböző nemzetjeinek politikai ügyei felett törekszik hatalomra. E hierarchia politikája a világ feletti uralkodásra irányul. Hamisan nevezi magát isteni intézménynek; mert a valóságban az ördög látható alkotása és főképviselete ezen a földön. Az „Enciklopédia Britannica” meghatározása szerint hierarchia „kegyes rend, vagy kegyes tudomány, vagy tevékenység és a lehetőség szerint Istenhez való hasonlóság Isten utánzására magasztosítva a neki adományozott isteni megvilágosítás szerint.” (13. kötet) A hierarchia alapítói szerint az Isten szervezetének (amit a Biblia említ) utánzására létesített rend. Az ördög, utánzó isten s Jehovát és az ő szervezetének minden ágát utánozni törekszik. A Sátán elvetemült szervezetének bibliai leírása teljesen ráillik a római katolikus hierarchiára. „Mert nem a test és a vér ellen kell tusa-kodnunk, hanem a fejedelemségek és a hatalmaságok ellen, ennek a sötétségnek világkormányzói ellen, a gonoszszágnak égi magasságokban levő szellemei ellen.” (Efezus 6 : 12) Így támadja Isten népét a földön az ördög az ő láthatatlan és látható szervezetének részeivel. Az ördög, ámtítás, csalás, üldözés és elnyomás útján igyekszik mindenkit elfordítani Jehova Istentől és céljai érdekében körmonfont módon a római katolikus hierarchiát veszi igénybe.

"A pápa csak névleg a feje a hierarchia szervezetének. A valóságos fő a hierarchia, az parancsolja a pápának is, mit kell tennie és mit nem szabad tennie. A hierarchia deaktív ügynöksége a jezsuita rend, az hajtja végre a hierarchia parancsait és utasításait. A jezsuiták a világ min-

den szervezetébe féregszerűen befészkeltek magukat. Mivel ez a rend a hierarchia kémszervezeté, több jezsuita, protestánsnak teteti magát és pápi hivatalokat visel a protestáns felekezetekben. Viszont mások a szabadkőműves és hasonló szervezetekbe vétették föl magukat és úgy szolgálják a hierarchia kémszervezetét. A hierarchia főcélja a világ összes nemzetei felett való uralkodás s a jezsuiták, mint a titkos szolgálat szervezete sok rávasz tervet valósítanak meg ennek a célnak érdekében. Azon sötét eszközök egyike, amelyeket a hierarchia használ, a kormányon levő hatalmak vagy kormányok ellen szőtt felbujtók megszervezéséből áll, akiket többek között kommunis-táknak is szoktak nevezni; akkor aztán a hierarchia nagy lármát idéz elő afelől, hogy a kommunisták meg akarják bukztatni a kormányt; s ennek a lármának, amellyel a népet megfélemlíteni akarják, a leple alatt a hierarchia egy másik szervezet által akarja magához ragadni a kormányhatalmat vagy abban részt akar biztosítani magának. Így történt Németországban is. A hierarchia előbb megszervezte és felhasználta a kommunistákat Németország megfélemlítésére, azután pedig a náciakat szervezte meg és általuk kerítettette hatalmába a kormányhatalmat. Azután a hierarchia konkordátumot, vagy megállapodást létesített a náciakkal. Az utóbbi hetek folyamán a világsajtó is megerősítette egy ily konkordátum létezését. Itt Isten népét azért figyelmeztetjük ezen dolgokra, hogy tisztábban tudja látni, mily pontosan előre szólott Jehova azon ördögi szervezetről, amely az ő népét az utolsó napokban üldözni fogja, valamint arról is, hogyan fog elbánni azzal a világgal végén.

"A Szentírás szerint Ábrahám a képletben Jehova Istent képviseli, az ő fia Izsák, Isten föl-kentjét, Jézus Krisztus s az ő uralkodó házának hí tagjait. A víz az éltető igazságokat példázza. Ábrahám kútakat ásott, hogy vizük legyen és életben maradhassanak az akkor életbenlévők. Jehova Isten az üdvösség kútjairól gondoskodott, hogy az ő népe azokból merítsen. (Ézsaiás 12 : 3) A filiszteusok, az ördög képviselői betemették Ábrahám kútjait, Izsák más kútakat ásott, hogy az embereknek vizük legyen. Jézus Krisztus, aki nagyobb, mint volt Izsák, földrejövetelkor megnyitotta az üdvösség forrásait s mindenki, aki szavára hallgatott, az éltető vizekhez sietett és a kútak nyitvatartásán fáradozott, hogy felebarátai is ihassanak abból. — János 4 : 13, 14; 18 : 37; összehasonlítva Mózes I. 26 : 17—22-vel.

"Jézus Krisztus, a nagyobb Izsák összes hú és igazi követői szorgalmasan az igazságra igyekeztek tanítani embertársaikat. De az ördög mindig harcolt az igazság bevezetése ellen az emberek között; e harcában az igazság eltitkolására és a nép távoltartására a római katolikus hierarchia volt az ő fő eszköze. Az egyházrezsím a gonosz, kegyetlen és istentelen ördögi inkvizíciót létesítette és használta sokáig a világ különböző részein, hogy a népet az igazság felől tudatlanságban tartsa és ennek az érdekében még most is használja, habár most már finomabb formában. Csak ördögi intézmények, amelyek kétszínűek, Istentől valóknak tüntették fel magukat, de

amelyek a valóságban az ördög eszközei, tudták keresztülvinni, hogy a nép az igazság nagy vízei felől tudatlanságban maradjon, amely pedig rendkívül fontos az emberiség élete és boldogsága szempontjából. Amiképpen a filiszteusok Palesztinában Isten szövetséges népét sanyargatták, a hasonmásban a „filiszteusok“, illetve a római katolikus hierarchia és elámitottjai, szakadatlanul sanyargatták Isten szövetséges népét és sanyargatják mind e mai napig is; ezáltal akarják az embereket tudatlanságban tartani Isten igéje felől és alkalmat nyújtani az ördögnek azon kihívásának gyakorlati bizonyítására, hogy minden embert az Őristen ellen tud fordítani.

20 El kellett jönnie az időnek, amidőn Isten szövetséges népének a kegyetlen elnyomóktól való felszabadítására lépéseket fog tenni. Isten emiatt alakította a Sámson képletet, hogy általa azok megszabadításának kezdetét példázza, akik szeretik Jehovát és neki szolgálnak. „És élt ebben az időben egy férfit Córából, a Dán nemzetségből való, név szerint Manoah, kinek felesége magtalan volt és nem szült.“ — *Bírák 13 : 2*

21 A dráma Manoahkal és a feleségével kezdődik, mindketten elsőként jelennek meg a képből. Manoah neve „nyugalom“, „nyugalmi helyet“ vagy „ajándékozót“ jelent. Jehova Isten szerez nyugalmat népének, ő minden tökéletes és jódolog ajándékozója. Manoah nyilván itt Jehova Istent képviseli. „Az Őr megáldja népét békességgel.“ (29. zoltár 11) „Térj meg én lelkem a te nyugalmadba, mert az Őr jól tett teveled.“ (116. zoltár 7) Jehova Manoah fia által szerzett Izrael népének nyugalmat és békét 20 éven keresztül. (*Bírák 15 : 20; 16 : 31*) Jehova békéje az ő fő szervezetében van, amelynek Jézus Krisztus a feje. „Mert a Siont választotta ki az Őr, ezt szerettem meg magának lakhelyül, ez lesz nyugóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem.“ — *132. zoltár 13, 14*

22 Manoah Córából való féfiúnak van nevezve, mivel hívő ember volt és Isten akaratát felismerni és teljesíteni igyekezett. (*Bírák 13 : 8*) Jehovában való hite és Istenhez való ragaszkodása azon kifogásaiól látható, hogy mindent kifogásolt, ami ellenkezni látszott Isten törvényével. Jehova kegyében állott, amit az a körülmény mutat, hogy Isten meghallgatta és beteljesítette Manoah könyörgését. (9. vers.) Manoah Córából való volt, amely városka a Dán törzssel volt szomszédos. Timnát csak 5 kilométerre volt tőle és a filiszteusok tartották megszállva. (*Bírák 14 : 1—4, 15 : 6*) Córa vidéke volt egykor Palesztina fő börtömmő vidéke s ott a nép természetesen bort ivott; mert sajátmaga termelte. Córa „szurkálást“ vagy „darazsat“ jelent. Manoah abból a városból és a Dán törzséből származott. Dán neve „döntő bírót“ vagy „bíró“ jelent. Eljött Jehova ideje, hogy Jákob útján mondott próféciáját beigazolja: „Dán ítéli az ő népét (Sámson bíró útján) mint Izrael akármelyik nemzetsége. Dán (Sámson által) kígyó lesz (baj) az úton (az ellenségre), szarvas-kígyó az ösvényen (illetve, aki süket lesz Sátán varázslataival szemben, nem hallgat rá, sem befolyásának nem enged *58. zoltár 4 : 5*); mely a ló körmébe harap (Sátán szervezetébe), hogy lovag-

ja hanyatt esik (Sátán fő eszközei). Szabadításodra várok Uram (bírák útján).“ (*Mózes I. 49 : 16—18*) „És Dánról mondta (Mózes): Dán, országnak kölyke, amely Bésánból szökik ki (az ellenség elpusztítására).“ — *Mózes V. 33 : 32*

23 A filiszteusok felfuvalkodott gögös és rendkívül gonosz nép volt. Jehova gondoskodik eszéről a felfuvalkodottak leverésére. (*Jób 26 : 12*) Jehova itt Sámson születését gondviselte az ellenség megverésére és Izrael szabadításának megkezdésére. Manoah feleségének a neve nincs megörökítve; csupán „feleségnek“ van nevezve, s hogy magtalan volt. Így egyezik Ézsaiás azon leírásával, hogy Isten asszonya vagy szervezete egykor Isten minden gyermekének anyja lesz. (*Ézsaiás 54 : 1—13*). Amiképpen Jehova időt tűzött ki Sámson születésére, aki a nép felszabadításához hozzá fog kezdeni, arra is időt tűzött ki, amidőn üzenete el fog hangzani és megkezdődik előtte az útegyengetés, mire eljön templomához népének megszabadítására. (*Malakiás 3 : 1—3*) Isten szervezete (asszony) Isten kitűzött ideje előtt nem szülhetett. Jézus Krisztus igazi követői pünkösöd óta várakoztak az ő visszajövetelére és minden figyelmüket ama nagy eseményre vonták össze. 1874 körül történt, hogy Jézus Krisztus igazi követői figyelmüket az Őr második eljövételére kezdték fordítani és azután sok értekezés jelent meg arról. (W. T., 1881, 3 és 4. oldal, angol).

24 Jehova elküldötte angyalát és a szervezetéhez tartozókat értesítette az elérkező szabadító felől: „És megjelent az Őrnak angyala az asszonynak és mondta neki: Imé most magtalan vagy és nem szültél; de terhes leszel és fiat szülsz.“ (*Bírák 13 : 3*) Az angyal nyilván Sámson születésénél 9 hónappal korábban jelent meg, amely idő alatt az asszonynak az utasítás szerint a következőkre kellett ügyelnie: „Azért most megóvjad magad és ne igyál se bort, se más részegítő italt és ne egyél semmi tisztátalant, mert imé terhes leszel és fiat szülsz és beretva ne érintse annak fejét mert Istennek szenteltetett lesz az a gyermek, anyjának méhétől fogva és ő kezdi majd megszabadítani Izraelt a filiszteusok kezétől.“ — *Bírák 13 : 4, 5*

25 Az asszony fogantatásától kezdve a gyermek megszületéséig szigorúan kellett kövesse ezt az utasítást, hogy oly fiat szüljön, aki alkalmas lesz Jehova akaratának keresztülvitelére. A gyermek születésétől kezdve nazireus lett. Isten törvénye a nazireusok felől így szólott: „Szólj Izrael fiainak és mond meg nekik: mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Őrnak szentelje magát: bortól és részegítő italtól szakassza el magát; borecetet és részegítő italtól való ecetet ne igyék és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. Az ő nazireusságának egész idején át semmi afélt ne igyék, ami a szőlőtöről kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. Az ő nazireusi fogadásának egész idején beretva az ő fejét ne járja; amíg be nem teljesednek a napok, amelyekre az Őrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfürtjeit. Az egész időn át, amelyen az Őrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen. Se atyjának, se anyjának, se

leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor (azok) meghalnak, mert az ő Istennének nazireussága van az ő fején. Az ő nazireusságának egész idejében szent legyen az Őrnak." — Mózes IV. 6 : 2—8

"A Biblia magyarázói általában azt állították, hogy Sámson nazireus fogadalmat tett; de ezt az állítást semmilyen bizonyíték sem támogatja. A nazireusi törvény követelményeinek teljesítése az ő anyjának volt megparancsolva: „Istennek szentelt lesz az a gyermek, anyjának méhétől fogva." Ezek szerint nem a gyermeknek szólt az az utasítás. De az asszonynak teljesíteni kellett a parancsot vagy a ráruházott kötelességet; ez bizonyítja, hogy Isten előtt csak az olyasmi kedves, ami teljesen Istennek van szentelve. Azonkívül ez azt is bizonyítja, hogy ettől az asszonytól egy születésétől kezdve teljesen Istennek szentelt fiu fog születni. A fiu születése előtt semmiképpen sem szentelhetette magát Istennek és nem tehetett fogadalmat, az anya azonban a gyermeket az Őrnak szentelte. Ez bizonyítja, hogy Isten asszonya vagy szervezete csak olyanokat fog szülni, akik a világtól elszakadtak és teljesen Jehovának szentelték magukat. Nem választhattak másképpen. Feltétlenül híveknek kell lenniük Istenhez és teljesen elkülönülve a világtól az ő szolgálatába kell állniuk immár azelőtt, mielőtt Isten fiaiképpen megszülettek (elismertettek). „És minden gyermekeid Istentől tanulnak és nagy békességet élveznek." (Ézsaiás 54 : 13) Akik Istentől tanulnak, teljesen neki szentelve kell lenniük, mert máskülönben nem is tanulhatnak az Őrtől. Ama körülmény, hogy Sámson nem vágathatta le a haját Jehova kegyeinek elvesztése nélkül, arra mutat, hogy Isten gyermekei nem szentelhetik magukat csupán részben Jehovának, hanem teljesen és feltétlenül át kell adniuk magukat neki. Mivel Sámson a prófétai drámában fontos szerepet töltött be, hosszú haja is jelentőségteljes és példázni kell valamit, ami főképpen Jézus Krisztus azon igazi követőire vonatkozik, akik e világ végén fognak élni a földön.

"Isten utasítása így szól az asszonyhoz: „Istennek szenteltetett lesz ez a gyermek, anyja méhétől fogva." Ez azt jelenti, hogy születésétől fogva Istenhez ragaszkodónak és felszenteltnek kell lennie, mert azért mondotta Jehova: „Ő kezdi majd megszabadítani Izraelt a filiszteusok kezéből." Sámson a dráma ezen jelenetében nyilván azokat példázza, akik Isten népét a hasonmás filiszteusok kezéből megszabadítani kezdték, még pedig Isten igéjének hű hirdetése és az ő nagy nevének és hatalmának ismertetése által. Izraelnek a filiszteusoktól való megszabadító munkáját teljesen Dávid fejezte be, főképpen azon két nagy csatában, amelyeknek egyikét a Perázim hegyénél és a másikat a Gibeon hegyénél vívta. Isten azokra a csatákra utal és azok ama nagy szabaddítást példázzák, amelyeket Jézus Krisztus, a valóságos nagyobb Dávid fog végrehajtani. — Ézsaiás 28 : 21

"Jézus Krisztus ezzel egyezően Krisztus után 1878 körül kezdett az ütegyengetéshez Jehova előtt és attól kezdve küldi hű követőit Jehova akaratának ismertetésére, hogy minden ellensé-

geit elűzi és az Igazság királyságát fel fogja építeni.

"Sámson anyja nyilván közölte férjével értesülését. „És elment az asszony és elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennek egy embere jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt mint az Isten angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy, hogy meg sem mertem kérdezni, hogy honnan való és ő sem mondotta meg nekem a nevét. És monda nekem: Ime, terhes leszesz és fiad fogsz szülni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál és semmi tisztátlant ne egyél, mert Istennek szentelt az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig." — Bírák 13 : 6, 7

"Ez nem azt jelenti, hogy Istennek szervezete írja elő a teendőket, hanem csupán arra mutat, hogy Isten általános szervezete teljesen egyezik Isten akaratával. Jehova előre közölte azon szándékát, hogy egy asszony illetve az ő szervezete útján egy „magot" fog támasztani, aki az ellenséget el fogja pusztítani. (Mózes I. 3 : 15) E mag-nak teljesen Jehovának szenteltnek kell lennie. Az asszony elbeszélte férjének, amit hallott, nevezetesen: „Istennek szentelt lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig." Ami nyilván azt jelenti, hogy akik részt akarnak venni a népnek Sátán gonosz szervezetétől való felszabadításában, teljesen mindhalálig hűségeseeknek kell lenniük Isten iránt. — Jelenések 2 : 10

"Jézus Krisztus minden tekintetben engedelmességet mutat Istennek, sőt a legszégységteljesebb haláláért és hűségéért részesült „az üdvösség szerzőjének" magas és nagy méltóságában és lett a nagy szabadító és Isten szent nevének igazolója. (Filippi 2 : 7—9; Zsidók 5 : 7—9), Mindenkinél, aki Isten asszonyától (szervezetétől) születik, mindhalálig hűségeseznek kell lennie, ha Jehova nevének igazolásában közre óhajt működni. Az ellenség kelepécebe csalhat valakit közülök, de ha az illető megbánja bűneit, bocsánatot fog nyerni; de ha az Őrtől elszakad, az végül pusztulását fogja jelenteni. Az anya nazireusi fogadalmat tehát azt mutatja, hogy csak oly nép fog Jehova szervezetehez tartozni, amely feltétlenül és teljesen Jehovának van szentelve. A hűségnek attól az időtől kell kelteződnie, amidőn valaki Isten szervezetétől megszületik és attól kezdve mindvégig örökre tartania kell.

Könyörgés Jehovához

"Manoah a drámai jelenetében olyanok szerepét játssza, akik teljesen Jehova Istenben bíznak és őreá támaszkodnak. Manoah nem tudta, hogy az Őr anyala jelent meg az ő felesége előtt (16. vers). De Jehova Istenben való hitének kifejezést adva, így imádkozott: „Manoah pedig az Őrhez könyörgött és monda: kérlek Uram! Az Istennek amaz embere, akit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel." — Bírák 13 : 8

"Manoah teljesen elhitte, hogy igaz, amit neki a felesége elbeszél; de bővebb felvilágosítást kívánt ebben a dologban és miként minden hűséges, elismerte, hogy Isten az igazi tanító. Szavai-val kifejezte, hogy magtalan felesége csak isteni

útbaigazításra és hatalma által szülhet fiat s ezért óhajtott a felvilágosítást arra nézve, hogy mit kell tennie a helyes út követése céljából. Ez egyezett Isten törvényével. (Példab. 3 : 5, 6) Jehova ígérete Manoahon is beteljesült: „és meghallgató az Isten Manoah kérését, mert az Istennek angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült és az ő férje Manoah nem volt vele.“ (Bírák 13 : 9) Az angyal ismét megjelent az asszonynak; nyilván amiatt jelent meg neki, mivel az asszony ismét meg tudta ismerni, hogy ő az, akivel azelőtt beszélt. A tudósítás szerint az asszony „a mezőn ült“, amidőn az angyal megjelent, ami arra mutat, hogy Isten szervezetének tagjai mindenkor Isten szolgálatában, tehát „a mezőn“ vannak.

„Manoah nyilván felesége előtt imádkozott s meg volt győződve, hogy a férfiu megjelenése az ő imájának meghallgatását jelenti és az várni fog, amíg férjéért megyen. „Akkor a asszony elsielt és elfutott és elbeszélé férjének és monda néki: imé megjelent nekem az a férfiu, aki a multkor hozzám jött.“ (Bírák 13 : 10) Manoah azzal fejezte ki Istenben való hitét és imájának meghallgatását, hogy nyomban a feleségével ment, hogy a küldöttet meglássa. „És felkelt és elment Manoah az ő felesége után és mikor odaért ahhoz a férfiuhoz monda néki: te vagy-e az a férfiu, aki ez asszonnyal beszéltél? És monda én vagyok.“ — Bírák 13 : 11

„Manoah, a család feje Jehova Istent, az általános szervezet fejt képviseli és Manoah vállalta magára a felelősséget ama kötelességben, amelyet az Úr az ő feleségére ruházott: „És monda Manoah: ha beteljesedik az ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel és mit cselekedjék ő?“ (Bírák 13 : 12) Kérdése Isten következő törvényéhez igazodott: „Megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezését, amelyeket magára vett; megerősíté azokat, mert nem szól néki azon a napon, amelyen hallotta azt. Ha pedig azután teszi erőtelenné azokat, minekutána hallotta vala: ő (a férj) hordozza az ő bűnének terhét.“ (Mózes IV. 30 : 14—15) Isten nyilván ezen okból küldötte angyalát másodszer is Manoah imájának meghallgatásaképpen. Manoah utasítást óhajtott a teendőkre és azon előkészületekre nézve is, amiket tennie kell annak érdekében, aki Izrael szabadításához fog kezdeni.

„Az angyal tudta, hogy az asszony elbeszélte a dolgot férjének és Manoah azon kérését is ismerte: „mit tegyenek a gyermek érdekében?“ És az angyal a következő utasításokat közölte: „Az Úrnak angyala pedig monda Manoahnak: mindentől, amit csak mondtam az asszonynak őrizkedjék. Mindabból, ami csak a bortermő szőlőből származik, ne egyék és bort és más részegítő italt ne igyék és semmi tisztátlant ne egyék. Mindazt, amit parancsoltam neki, tartsa meg.“ — Bírák 13 : 14

„Manoah feleségével együtt nem csupán hajlandó volt megtartani ezt a törvényt, sőt nagyon is óhajtotta megtartani azt. Értésültek, hogy fiuk fogja megkezdeni Izraelnek a filiszteusoktól való megszabadítását. A megbízatás nem úgy szólt, hogy Sámson fogja teljesen felszabadi-

tani Izraelt; következésképp nem lehet azt állítani, hogy Sámson nem teljesítette isteni küldetését. A filiszteusoktól való teljes megszabadítást Jehova egy későbbi munkaképpen tartotta fenn, amit az ő szolgálója fog elvégezni. (Sámuel I. 7 : 13—14; Sámuel II. 5 : 17—25; 8 : 1, 11, 12; 23 : 9—12) Ez nyilván azt jelenti, hogy Sámson egy oly földi osztályt példáz, amely nem tesz kísérletet Isten népének a mai filiszteusok kezétől való teljes megszabadítására, hanem munkája csupán az ellenség felett való ítélet kihirdetéséből és annak közléséből áll a nyitott füllel hallgatók előtt, hogy az Úr Jézus Krisztus megérkezett és ő fogja megvalósítani a teljes szabadulást.

„Manoah önzetlenségében és a küldött szolgálatának értékeléseképpen megvendégelte a küldöttet. És monda Manoah az Úr angyalának: „kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk neked egy kecskegödölyét. De az Úrnak angyala így szólt Manoahhoz: ha megmarasztasz is, nem eszem kenyerekből és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. (Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak angyala vala).“ (Bírák 13 : 15—16) Ha Manoah tudta volna, hogy az illető az Úr angyala, meghívásával nem lett volna olyan tolatkodó; arra kell gondolnunk azonban, hogy Manoah csupán egy szerepet töltött be és nem kell kritizálnunk miatta. Az angyal kijelentette, hogy minden hálával és elismeréssel az Úrnak kell adózni; ez mutatja minden oly teremtmény helyes magatartását, akit az Úr nevében valamilyen szolgálattal megbízott. Sokan azért kerültek az ördög kezébe, mivel a maguk részére fogadták el valamilyen utánzásraméltó munka tiszteletét, holott egyedül csak Jehovát illeti meg az elismerés. Mindenki értse meg, aki Jehova Istennek szolgál, hogy a Szentírás magyarázatáért vagy feltárásáért nem embert, hanem csupán az Urat kell elismerésben, megbecsülésben és tiszteletben részesíteni. — Kolossé 2 : 4, 18

„Manoah jószándékkal kérdezősködött az illető neve után: „és monda Manoah az Úr angyalának: kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged. És monda néki az Úrnak angyala: miért kérdezősködöl nevem után, amely olyan csodálatos (titkos).“ (Bírák 13 : 17—18) Az angyal teljes engedelmességet tanúsított az Úr iránt, amennyiben a maga nevét nem mondotta meg. Az angyal nem akart kereskedni a rábizott munkával, sem az Isten öbenne működő hatalmával. Az ő neve nem volt fontos. Ehhez hasonlóan Jézus is teljes elismerésével, tiszteletével és dicsőségével az Atyának adózott. Atyja nevében és nevének igazolására küldetett. Ettől a céltől nem hajlott el, hanem magát megüresítette és teljesen alárendelte Atyja akaratának. (Filippi 2 : 7; János 5 : 43) Ebből tehát tisztán lehet látni, hogy mindenkinek, aki az Úr elismerését birni óhajtja, alázatosnak kell lennie előtte, és munkájának érdemét nem magának, hanem Jehovának kell tulajdonítania.

„Ekkor Manoah áldozatkészítéséhez fogott, olvassuk: „Mikor aztán Manoah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak, csodadolgot cselekedék (az an-

gyal) Manoahnak és feleségének szemeláttára.“ (Bírák 13 : 19) Ez az áldozat odahaza készült; emiatt kellett azt a törvény áldozati előírása szerint egy oly ködarabon vagy sziklán bemutatnia, amely emberi kéz munkájától kifaragva nem volt. „Ha pedig kövekből csinálsz nekem oltárt, ne építsd azt faragott kőből: mert amint faragó vasadat rávetted, megfertőztetted azt.“ (Mózes II. 20 : 25) Akik Isten szolgálatának szentelik magukat és a Sámsonban példázott munkát végzik, csakis az Istennek szentelt szervezet útján mutathatják be áldozatukat, amely a sziklán Sionban, nevezetesen Jézus Krisztuson épült fel.

„Mialatt Manoah és felesége nézték, az angyal mint Jehova papja ténykedett a bemutatott áldozatot átvéve; azért van megírva: „csodadolgot cselekedék“. „Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról (a faragatlan kőről) az ég felé, az oltár lángjával felszállott az Őrnak angyala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arccal a földre borultak.“ (Bírák 13 : 20) Az angyal az áldozat elégeése közben az égbe szállott. Akkor ismerték föl Manoah és a felesége, hogy akivel beszéltek, Jehova angyala volt; nagyon megrémültek és arca borultak, miképpen Mózes a csipkebokornál. (Mózes II. 3 : 5—6) Jehova „tűzlángjává és szelek szárnyaivá teszi angyalait“. (104. zsoltár 4)

„Az angyal nem mutatkozott többé s miután Manoah immár megtudta, hogy az Őrnak angyala volt, nagyon nyugtalankodott: „És többé nem jelent meg az Őrnak angyala Manoahnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Őrnak angyala volt az. És mondta Manoah az ő feleségének: meghalunk, mert az Istent láttuk.“ (Bírák 13 : 21—22) Manoah tökéletlensége és bűne tudatában azt gondolta, most meg fog halni, mivel a Felséges képviselőjét szemével látta: „Akkor mondta neki az ő felesége: ha meg akart volna ölni az Őr minket, nem fogadta volna el kezünkől az egészen égő áldozatot és ételáldozatot és nem mutatta volna nekünk mindezeket, sem pedig nem hallatott volna ilyeneket.“ — Bírák 13 : 23

„Ez a dráma Isten népének munkáját főképpen az illézi korszak alatti időre vonatkozólag példázta. Amit akkor Isten népe bemutatott, egészen tökéletlen volt; de amit cselekedtek mindazáltal legjobb tudásuk szerint és tiszta lelkiismerettel cselekedték és emiatt is áldotta meg Isten törekvéseiket és mutatta meg, hogy cselekedetük őszinte szeretetük és hitük miatt kedves. Emiatt a hűségesek megnyugodtak az Őrban.

„Az asszony nyilván az Őr angyalának utasítása szerint járt el és a természetes idő elérkezével fiat szült. „És szült az asszony fiat és nevezé annak nevét Sámsonnak és felnevekedék a gyermek és megáldá őt az Őr.“ (Bírák 13 : 24) A gyermeket Sámsonnak nevezték, nevének jelentősége ismeretlen. Egyes autoritások szerint „nap-hoz hasonló“, „napsütöttet“ jelent; mások szerint „rombolót“ vagy „pusztítót“ jelent. Mindkét értelmezés jellemző. Sámson boldog, kedélyes, vidámkedvű teremtmény volt és a filiszteusok pusztítója is volt. A Sámsonban példázottak is vidám kedélyűek és örömeire vannak azoknak, akik szeretik Istent; de egyúttal a modern vagy

hasonmási filiszteusok pusztítói is. Sámson, Córában nőtt fel a bortermelők között; mindazáltal tartózkodott a bortól, mivel szülei teljesen Istennek szentelték és a Felségesnek vámsztották külön. Tőlük 5 kilométerre volt Timnát, amelyet a hadakozó filiszteusok tartottak megszállva; Sámsonnak tehát az Őr védelme alatt kellett állania. Az Őr megáldotta őt, nyilván azért, mivel Isten akarata szerint engedelmesen ragaszkodott a nazireussághoz. Sámson születésével kezdődött Izrael felszabadítása és körülbelül azt az időt jelzi, amidőn Jézus Krisztus figyelmével a világ ügyeihez kezdett fordulni és hozzákezdett az ütegygetéséhez Jehova előtt, amely idő nézetünk szerint 1878-óta tart. Sámson tehát nyilván az Őr munkáját példázta, amely 1878-ban kezdődött és amelyet illési munkának is nevezünk. Körülbelül abban az időben kezdődött a folyóirat megjelenése is és azután a W. T. társulat megszervezése következett. Akik azon időben magukat teljesen Istennek szentelték és hűségüket megőrizték, nagy áldásban részesültek. Sámson nyilván Keresztelő Jánost és a Keresztelő János oszta-lyt példázta. Az Őr angyala Keresztelő János születését a következőképpen jelentette be: „Nagy léssen az Őr előtt és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szentlélekkel még az ő anyjának méhétől fogva.“ (Lukács 1 : 15) Sámsonról pedig az isteni följegyzés így szól: „És kezdé az Őrnak lelke őt indítani a Dán táborára, Córa és Estháol között.“ — Bírák 13 : 25

„Ugy látszik, hogy a dániták és a filiszteusok egymás közelében táboroztatták seregeiket. Ha Manoah katonai szolgálatot teljesített, nyilván a fia is Sámson, vele az atyjával volt a katonai őrzésen. A fiatalember akkori tapasztalatából telítődött ellenséges érzélemmel a filiszteusokkal szemben és támadt benne az a vágy, hogy harcot kezdjen az ellenséggel. A hűségesek, akik ártatlanságukat Isten előtt megőrizték az illésben és Keresztelő Jánosban példázott munka kezdetétől mindinkább harci szellemmel teltek el az ellenséggel szemben és szüntelenül a nap eljöveteleért imádkoztak és kitartóan várakoztak, hogy az Őr teljesen elpusztítsa az ellenséget, amidőn is teljesen meg fogja szabadítani azokat, akik őt szeretik.

„Isten felszentelt népe egy időben tévesen azt tartotta és hitte, hogy a „nagy sokaság“ (Jelenések 7 : 9—14) szellemtől született osztály; ámde csak részben tanúsít hűséget Isten iránt, s hogy Sámson példázta a nagy sokaságot, mégpedig látszólagos hűtlen viselkedésével, amennyiben egy rossz befolyás alá került és így az Őr haragját magára vonta, erejét is elveszítette és szemeit kiszúrták. Ha azonban Sámson Isten népét példázta, amely Isten gyülekezetének illési munkáját végezte, akkor nem példázhatja a nagy sokaságot; mert a „nagy sokaság“ azon idő folyamán még egyáltalán nem is létezett. Feltevé- sünk szerint Sámson történetének megvizsgálása azon következtetést fogja támogatni, hogy Sámson, Isten azon gyermekeit példázta, akik az asszonytól (Isten szervezetétől) születtek és mindhalálig hűségesek lesznek. Hogyan lehet ezt a következtetést azzal összeegyeztetni, hogy Sám-

son Delila folytonos kísértéseinek hatása alatt engedett?

Kérdések

1. Hogyan bánik ellenségeivel Jehova? Miért? Kik a fel-fuvalkodottak? Ki a kígyó magva?
- 2-4. Mutasd ki szövegek alapján, helyesen cselekedtek a zsidók, amikdön ellenségeiket megölték! Miért készítetett Jehova erről feljegyzést és őrizte azt meg?
- 5, 6. Mily kiváló dolgokat cselekedett Sámson, amelyeket a bibliai tudósítás följegyez? Mit céloz a tudósítás ezen része?
- 7-10. Mily kimagasló szereplők fordulnak elő ebben a drámában és kiket példáznak prófétailag?
11. Miért részesül most a maradék e prófétai képek megértésében?
- 12-17. Mutasd ki, hogy Bírak 13:1 nyilván prófétai magyarázat! Kik voltak a filiszteusok? Magyarázd meg, mily okból voltak Palesztinában? Mutasd ki, hogy oly szervezetet példáznak, amely most Isten igazi népe ellen küzd és azt üldözi; valamint, hogy az apostol kijelentése Efesus 6:12-ben pontosan leírja azt a szervezetet, politikát és módszereket, amely eszközt az ördög gonosz szándékára felhasznál!
- 18, 19. Alkalmazd a következő prófétai tényeket: a) az Ábrahám által ásatott kútaknak a filiszteusoktól való betömését; b) más kútak ásatását Izsák által, hogy az embereknek vizük legyen!
- 20-22. Hogyan készítette Jehova a szabadulás útját népe számára, kegyetlen elnyomótól? Mutasd ki, hogy Bírak 13:2-ben Manóah és felesége nagyszerűen jellemzik ebben a drámában szereplőket!
23. Mily emberek voltak a filiszteusok? Mutasd ki a prófétai eseményeiket, hogy Jehova a kellő időben támasz-

totta Sámson, hogy hozzákezdjen népének megszabadításához!

- 24-28. Magyarázd meg a következők hajdankori célját és prófétai jelentőségét: a) a harmadik versben följegyzett angyali közleményt; b) az asszonyrak adott akkori parancsot. (4. és 5. vers)! Hasonlítsd össze az utasítást Mózes IV. 6:2-8-ban feljegyzett Isten törvényével! Mikor és hogyan kezdtek teljesülni az angyalnak akkori prófétai szavai?
- 29-31. Magyarázd meg, mit jelent, hogy az asszony elbeszélte a dolgot férjének, amit a 6. és 7. vers jegyez föl! Magyarázd meg és szemléltesd a nazireus fogadalmat, amit ebben az esetben az anya kellett vállaljon!
- 32, 33. Mire mutat: a) Manóah szereplése a prófétai képben? (8. vers) b) és annak módja, ahogyan Manóah feleletet kapott imájára?
- 34-36. Mutasd ki szövegek alapján, hogy Manóah helyesen járt el a 8. 11. 12. versek értelmében!
37. Magyarázd meg, egészen beteljesítette-e Sámson küldetését! Mire mutat az a jövőre nézve?
- 38-40. Mily fontos tanulságot tartalmaz a kép ama része: a) amit a 15-18 versek mutatnak? b) mire mutat a 19. és 20. vers?
- 41-43. Hogyan teljesültek a 20-23 versek?
- 44, 45. Mi mutatja a feljegyzésben az angyal utasításának követését: a) azok részéről, akik abban az időben voltak érdekelve a dologban; b) s amit az a prófétai ábrázolás mutat? Mily körülmények voltak azok, amelyekre a 25. versből következtetni lehet?
46. Magyarázd meg, mily okból gondolta Isten felszentelt népe, hogy Sámson a „nagy sokaságot” példázza! Miért nem példázhatja Sámson ezt az osztályt? Kik példáz tehát? Hogyan egyeztethető össze ez a feltevés azal, hogy Sámson engedett Delila csábításainak?

(1935 november 1.)

A filiszteusok megfenyítése

„Ime, egy oroszánkölyök jött ordítva elébe. És felindítá őt az Úrnak lelke és úgy kettészakasztá azt, mint ahogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondotta el, amit cselekedett.” — Bírak 14:5-6

II. rész.

Jehova azokat betölti szellemével, akik magukat neki szentelték.” (Mózes II. 31:3) Viszont azoktól, akik hozzá hűtlenné lettek, elveszi szellemét (Sámuel I. 13:14) Jehova szellemét választott szolgájára ruházta. (Ézsaiás 42:1-3) Híveit az Úr szellemével erősíti meg. (Efesus 3:16; Kolossé 1:11) Az Úristen szelleme látja el erővel és meghatalmazással megbízottjait. (Ézsaiás 61:1, 2) Jehova szelleme útján részesíti erőben felszentelt népét. „Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népet békességgel.” (29. zsoltár 11) A kiket Jehova munkájára a maga nevében megbízott és azt hűségesen végzik, az ő szelleméből kapnak erőt ahhoz. (89. zsoltár 20, 21) Jehova szelleme nagy mértékben nyugodott meg Sámsonon és rendkívül megerősítette, ami ugyancsak azt bizonyítja, hogy Sámson a prófétai drámában oly szerepet töltött be, amely útján az Isten iránt hű egyének osztályát példázza. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet.” (91. zsoltár 14) „Táborát jár az Úr argyala az őt félők körül és megszabadítja őket.” (34. zsoltár 7) „Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek.

Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!” (31. zsoltár 24-25) A fenti szövegek mutatják meg azt a törvényt, vagy szabályt, mely szerint Jehova cselekszik és sem Jehova, sem az ő törvénye nem változik meg sohasem. (Malakiás 3:6) Nagyon fontos megérteni Jehova cselekvési módjának törvényét az ő prófétai szavának megértése és méltánylása céljából; ebből az okból hívtuk fel a figyelmet a fentiekre.

Sámson férfiúvá serdült, s immár megkezdődött az ő munkája: „Es lement Sámson Timnátba és meglátott egy nőt Timnátban a filiszteusok leányai közül.” (Bírak 14:1) Timnát városát az Úr a Júda törzsének utalta ki; de most a dráma idejében a filiszteusok tartották megszállva. Júda azokat példázza, akik Jehovát dicsőítik és szolgálják; a filiszteusok jogtalanul tartózkodtak Isten választott népének területén és képmutatók voltak s oly képmutató osztályt példáznak, akik azt állítják, hogy Jehovát dicsőítik és szolgálják, holott a valóságban az ördögnek szolgálnak. Sámson kellemtelenségeket igyekezett szerezni a filiszteusoknak és ezért „alkalmat keresett a filiszteusokon” (belekött a filiszteusokba), hogy eltávozzon

zanak az országból, amelyet jogtalanul tartottak megszállva. Sámson nem azért indult útra, hogy önző szándékainak kielégítésére keressen magának feleséget. Észszerűen feltehető, hogy Sámson felvilágosították szülei hogy Isten egy bizonyos munkával bízta meg Izrael érdekében és születésétől fogva teljesen az Úrnak van szentelve. Sámson biztosan felismerte, hogy a filiszteusok Isten nevét gyalázzák, Isten ellenségei és népének elnyomói és azért ment a filiszteusok közé, hogy megállapítsa, mit tudna tenni velük szemben. Ezt az asszonyt illetően Sámson nyilván gondolatában forgatta Isten következő törvényét: „Mikor hadba mégy ellenségeid ellen és kezdedbe adja őket az Úr, a te Istened és azok közül foglyokat ejtesz, és meglátsz a foglyok között egy szép arcú asszonyt és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: vidd be őt a te házába, hogy nyírja meg a fejét és mossa le körmeit. És az ő fogoly ruháját vesse le magáról és maradjon a te házában, hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá és légy az ő férje és legyen ő a te feleséged. Hogyha pedig nem tetszik neked, bocsásd el őt az ő kívánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad őt.” — Mózes V. 21 : 10—14

* Ama nő, akit Sámson meglátott, filiszteus volt; de a feljegyzésben semmi sem mutatja, hogy Isten helytelenítette volna Sámson cselekedetét ezzel a nővel kapcsolatban. Már magábanvéve ez azt mutatja, hogy a prófétai dráma ezen része példáz valamit, ami Isten gyülekezetének előkészületi, vagy illési munkája alatt fog történni. Az illési korszak alatt a „kereszténység”, értve ezalatt a felekezeteket, el volt világiasodva, tehát Istennel ellenséges viszonyban állott; mindazáltal az illési korszak kezdetén azok, akik Isten szolgálói lettek és az ő ígéjének igazságát hirdették, amint mondták, elvegyültek a felekezeti intézmények között, még pedig azért, mivel „alkalmat” kerestek rajtuk, hogy a papság ellen eljárhassanak. Ezt a folyóirat tanácsára tették. 1894-ben a 141. oldalon az angol folyóiratban a következők állottak: „Hogyan szerezhetek magatoknak alkalmat arra, hogy alkalmas pillanatban szólhassatok és a könyveket és a traktátusokat kikölcsonőzhessétek? Erre azt feleljük, hogy különböző jó utak állanak rendelkezésre... Ha mindent megtettetek, amit tudtatok barátaitokért és ismerőseitekért és alkalmatok nyílik működési körtök kiterjesztésére, vegyetek részt a metodisták Biblia tanulmányozásaiban, a keresztény mozgalmak gyülekezetein és minden felekezet imaóráin. Vegyetek részt azokon úgy, amint arra alkalmatok nyílik és a megbeszéléseken és az imák alkalmával éljetez a szokásos szabadsággal.” Azok a buzgó törekvők, akik ezt a tanácsot megfogadták, meglátogatták a gyülekezeteket és eszmecserére törekedtek, hogy az illetőket a helyes útra tereljék és a szervezetektől elvonják. Kétségtelen, hogy az Úr nem helytelenítette, amit akkor Sámson cselekedett és nyilván nem helytelenítette azt sem, amit Krisztus igazi követői cselekedtek, mivel az illési munka ideje alatt a hasonmás filiszteusok közé mentek. Sámson be-

töltötte szerepét a drámában, ami által jövendő nagyobb eseményeket példázott.

* Sámson az izraeliták régi szokása szerint szüleit kérte meg, hogy vegyenek neki feleséget. „És mikor hazament, elbeszélé ezt atyjának és anyjának és monda: Egy nőt láttam Timnátban a filiszteusok leányai között, most azért vegyék őt nekem feleségül.” (Bírák 14 : 2) Sámson szülei nem tudták, hogy ebben az ügyben az Úr irányítja az ő fiukat, hogy alkalomra tegyen szert a filiszteusokkal szemben és emiatt kifogásolni kezdték Sámson kívánságát, hogy ne vegyen magának a filiszteusok közül feleséget; mert a többi izraelitákkal együtt meg akarták őrizni hűségüket Isten iránt és az ő törvényéhez akartak ragaszkodni, amely tiltotta az izraeliták és nem izraeliták közti házasságot. (Mózes V. 7 : 3) Ebből az okból állottak elő ellenvetésekkel: „És monda neki az ő anyja és atyja: hát nincsen a te atyád fiainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmégy, hogy feleséget végy a körülmetéletlen filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyjának: őt vegyed nékem, mert csak ő kedves az én szemem előtt.” — Bírák 14:3

* Izraelben Sámson előtt élő bírák a harcra képes férfiakat szokták összehívni, megfúvatván a trombitákat; ámde Sámson az Úr vezetés alatt egészen más sztratégiát követett. „Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a filiszteusok ellen, mert abban az időben a filiszteusok uralkodtak Izrael felett.” (Bírák 14 : 4) Úgy látszik sikerült Sámsonnak arról meggyőznie atyját és anyját, hogy az Úr beleegyezett eljárásába. De még valószínűbb, hogy az ő szüleinek eszükbe jutott, amit Jehova angyala Sámson munkája felől mondott és így bíztak Istemben, hogy ő vezérelni fogja Sámson a követendő úton.

* Így tehát a szülők Sámsonnal együtt útra keltek Timnátba: „És lement Sámson az ő atyjával és anyjával Timnátba és mikor Timnátban szőlőhegyéhez értek, íme, egy oroszlánkölyök jött ordítva elébe.” (Bírák 14 : 5) Az volt a szokás, hogy a völgegy közvetítő személyt, vagy vőfélyt vett igénybe a lakodalom előkészítésére, s amidőn Sámson szüleivel elment a jegyváltásra, Sámsonnak nyilván volt egy ily közvetítője, aki őhelyet te mindenben eljárt. (Bírák 14 : 20) A Timnátba vezető úton úgy látszik Sámson nem volt állandóan szülei kíséretében, hanem valószínűleg előtűk ment. A feljegyzés így szól: „És lement Sámson az ő atyjával és anyjával.” A nyomban azután következő körülmények mutatják, hogy Sámson egyedül volt, amidőn a Timnátbéli szőlő hegyekhez érkezett. Ott találkozott egy ordító fiatal oroszlánal. A közönséges emberek nyilván meg szoktak ijedni és menekülni szoktak, amidőn egy fiatal oroszlánal találkozott össze; de Sámson nem ijedt meg és nem is futott el. Úton volt, hogy feleséget vegyen magának és azt az oroszánt nem az Úr küldötte az ő megfélemlítésére és céljának megakadályozására. Ezt az oroszánt az ördög hozta az útjába oly célból, hogy Sámson elpusztítsa, mivel Sámson bele akart kötni az ördög földi képviselőibe. Ha szemmel kísérjük az események fejlődését, amelyek

lejátszódtak a Jehova előtt való útkészítés idejében, meglátjuk, hogy ez a fiatal oroszlán érdokes szerepet töltött be ebben a drámában.

Az oroszlánkölyök

Isten teremtette az oroszlánt és teremtésének idejében az oroszlán összhangban élt Istennel, míglen Lucifer fellázadt és több teremtményt rossz útra térített. Az oroszlán az Írásban néha mint az igazság szimboluma és néha mint az igazságtalanság és gonoszság szimboluma is alkalmazva van. Az oroszlán Isten szervezetével összhangban az igazságot példázza. A Biblia jelképei között fontos szerep jut az oroszlánnak, (Sámuel II. 17:10; Királyok I. 7:29—36) Jézus Krisztus, a nagy bíró a Szentírásban „a Júda törzsből származó oroszlánnak” van nevezve. (Jelenések 5:5) Részére az igazság bír a legtöbb fontossággal. „Az igazság és az ítélet a te királyi széked fundamentuma; igazság és jóság származik a te színtől.” (89. zsoltár 15) „Véghez vitted ítéletemet és ügyemet: az ítélőszékben ültél, mint igaz bíró.” — 9. zsoltár 5

Dánielt az oroszlánok vermébe vetették. Azok Isten oroszlánjai voltak s ezért nem bántották Dánielt. De amidőn az ellenséget vetették ugyanabba a verembe, az oroszlánok felfalták azokat. Amidőn valaki az igazságtalanság gyakorlásában megváltoztatni kívánja útját, mivel a jogot és az igazságot szereti, az illetőt találoán példázza az oroszlán. Jogának tudatában és az igazságért száll a síkra, nem fél és harci kedvvel rendelkezik. (Példab. 28:1) Az ördög a gonosz és róla áll megírva: „Az ördög jár, mint ordító oroszlán és keresi, hogy kit nyelhet el.” (Péter I. 5:8) Aki az ördögöt követi és Isten népének elpusztítására törekszik, ordító oroszlánhoz van hasonlítva. „Hasonlók az oroszlánhoz, amely zsákmányra szomjaz, és a rejtek helyen ülő oroszlánkölyökhöz.” (17. zsoltár 12) „Feltátották ránk szájukat, mint a ragadozó és ordító oroszlán.”

— 22. zsoltár 14; Jeremiás 2:30; 91. zsoltár 14

Egyszóval amá „oroszlánkölyök”, amely Sámsonra ordított, a „protestánsak” nevezett szervezet azon papságát példázza, amely Isten népének munkáját az illési korszak alatt nagy ordítózás közben támadta, tehát azon idő alatt amidőn Krisztus útegyengetést végzett Jehova előtt. Ennek a kijelentésnek támogatásául most néhány bizonyítékot idézünk; aki az események fejlődését a kezdeti esztendőkből figyelemmel kísérte, azonnal látni fogja, mennyire rá illenek ezek az események a prófétai drámában.

Mindenki, aki őszintén és becsületesen követi Jézus Krisztust nyomdokain, szereti az igazságot, a jogot és az igazságtalanságot gyűlöli. Az oroszlánkölyök a jogos teljesítése tekintetében nyilván az igazságot szerető embereket példázza. A római katolikus hierarchia szervezete, a mostani filiszteusok az európai nemzeteken, sőt az egész „keresztény” világon sokáig uralkodtak. Ez a szervezet létesítette a leggonoszabb rendszert, amely valaha a világon létezett. Mindenütt igazságtalanságot gyakorolt. Cselekedeteiben szörnyűségeknek elrejtésére vallás nevet használt és magát

mindenkor Isten és Krisztus földi helytartójának nevezte. Tanai nem váltottak ki oly sok ellenkezést, mint inkább a cselekedetei, amelyek végül a nyilvánosság előtt is annyira elvetemült törvénytírást fejeztek ki, hogy mindenki gyűlölni kezdte, aki az igazságot és a jogot szerette és így mély megvetéssel telt el a papi uralom istentelen üzelmeivel szemben. Az igazságot szerető ellenállása 1517 október 31-én érkezett tetőpontjához, amidőn Luther Márton 95 tételét Németországban a wittenbergi katolikus templom kapujára kifüggesztette. Erről egy történetíró a következőket mondja: „Ezek a tételek másnyelvenek voltak, nem olyanok, amelyeket a teológia tanáráról várni lehetett volna. Nem kísérelte meg a teológiai megállapításokat, nem volt logikai sorrendbe sem szedve; rövide főgött reformációs program sem volt. Egyszerűen 95 pörölycsapás volt az akkori kor leginkább köztudomásra jutott egyházi visszaéléseivel szemben. A köznéphez szólott és a szellemi dolgok iránt érdeklődő józan emberi észhez... A gyökörlatban az úzérkedés, a búcsúlevelek árusítása mindenütt köztudomású volt... A búcsúlevelek árusításából befolyó összegek a pápa rendelkezésére folytak be. A 95 tétel a közvélemény előtt nagy vitát idézett elő, amely vita folytán Németországban nagyon megcsökkent a búcsúlevelek vásárlása és a pápai udvar nagy megrökönyödésére gazdag bevételi forrásának kiszáradását kezdte tapasztalni.” (Enciklopédia Britannica, 17. kötet, Luther cím alatt.)

„Mellékesen megjegyezzük, ha a Enciklopédia Britannicából fent idézett ismertetést a rádióban, vagy a napi sajtóban közzé tennék, erősen megbántaná a klérus „vallásos érületét” és erősen nagy ordítózásba kezdenének.

Luthernek a római katolikus hierarchia gonosz üzelmei ellen intézett támadása jelenti tényleg a protestantizmus születését. Habár a mozgalmat akkor reformációnak hívták. Azóta több más szervezet keletkezett, amelyeket „egyházaknak” neveznek és állást foglaltak a római katolikus hierarchiával szemben. Ezek a szervezetek később „protestánsoknak” nevezték magukat. Ezeket az igazság és a jogszeretet indította, ami a következő történelmi tényből is kitűnik: „Újításait ezek (a protestánsok) az írásra való hivatkozással igazolták az Egyház tradícióival szemben.” (Enciklopédia Britannica, 23. kötet, Reformáció cím alatt.)

A „protestáns” nevet azután mindazokra alkalmazták, akik a római katolikus egyház kormányzat üzelmeivel szembeszállottak. A „protestánsnak” nevezett szervezetekben a papság gyakorolja a legnagyobb hatalmat. A protestáns szervezet, főképpen a klérus 1870 körül nagyon megerősödött, oroszlánkölyökhöz volt hasonlítható. Ezt a szervezetet az igazság szelleme hozta létre. Most megerősödött és téves útra kezdett térni. Körülbelül abban az időben kezdték komolyan vizsgálni az Írást Krisztus hű követői és ezáltal rájöttek, hogy az Úr Jézus Krisztus viselkedése körülbelül azon idő körül volt esedékes és egymás figyelmét erre a tényre felhívták. 1879 július havában 6 férfi hozzáfogott a „Sion

Watch Tower and Herald of Christ" című folyóirat kiadásához és azt anyagilag is támogatta. Később ez a cím „Órtorony" címre lett átváltoztatva. Ez a folyóirat megjelenésétől kezdve erőlyesen állást foglalt a római katolikus hierarchia és a protestáns papság által a tüzes pokolról, a tisztítótüzről és a lélek halhatatlanságáról szóló és azzal rokon elméletek ellen. Egy kis csoport a folyóirat kiadójának vezetése alatt, akik Jézus Krisztus híu követői voltak, főképpen a következő tanításokat hangsúlyozták: Jézus Krisztus második eljövételét, a váltságdíjat, a halottak állapotát, az ember halandóságát és kimutatták, hogy nincsen tüzes pokol. Ez a kicsiny keresztény csoport a halottak feltámadásának tanítását és azok reménységét is hangsúlyozta, akik akkor Jézus Krisztusban hittek. E nagy igazságok hirdetése nagyon meglepte Sátán táborát és minden alkalmat megragadtak Jézus Krisztus buzgó követőinek megfélemlítésére, elnémitására és elpusztítására. Azok a férfiak, akiket egykor az igazság szelleme indított tetterre és akik a protestáns szervezetet létrehozták, ebben az időben már nem éltek és a protestantizmust az ő leszármazottjaik vezették. 1886 körül az ördög befolyása alatt nagy szakadás keletkezett a protestánsok között. Miképpen a római katolikus szervezet, úgy a protestáns rendszer legtöbb papja is politikába keveredett és többen tagadni kezdték a Szentírás isteni ihletettségét, főképpen a váltságdíj, az Ur Jézus Krisztus visszatérése és az ő országa tekintetében, amely az emberiség megáldására eljövendő. 1887-ben ebben a folyóiratban egy cikk jelent meg „Pápaság a protestáns egyházakban" címen. Abban ki volt mutatva, hogy a protestáns rendszer, amely kezdetben az igazság oroszlánja volt, most az ördög képviselője lett és oly vadállat mint a szülőatyja; szerteszét jár és keresi, hogy kit tudna elnyelni és a népet a Szentírás felől tudatlanságban akarja tartani. Az ördög a katolikus hierarchia útján ezt a rendszert használta az igazság szellemének megsemmisítésére, amely egykor a protestáns rendszer vezetőiben élt.

„Abban az időben a római katolikus hierarchia erősen beleavatkozott Amerika politikájába. 1900 szeptember 26-án a katolikus ifjúság (Catholic Young Men National Union.) Brooklynban tartott nagygyűlésén elhatározták egy oly szövetség alakítását politikai célból, amely az Egyesült Államok összes katolikus egyesületeit felölelje. A következőket a brooklyni „Eagle" című lapból idézzük, amely cikk az említett gyűlés alkalmával jelent meg ebben az újságban: „Szeptember 26-án a Catholic Young Men National Union évi gyűlésén oly határozatot hoztak, miszerint politikai célzattal az Egyesült Államok összes római katolikus egyesületeit egy nagy szövetségbe fogják tömöríteni. A mult év tavaszán Mc Faul, Trenton, New Jersey, a régi ír rend (Ancient Order of Hibernians) püspöke azt mondotta, hogy az amerikai római katolikusok balgák lesznek, ha nem egyesülnek egy nagy szervezetben és így érvényesíteni nem fogják hatalmukat az ország politikájában; 2 millió római katolikus választó él Amerikában, s ha ezek po-

litikai tevékenység céljából egyesülnek, az országból római katolikus nemzetet csinálhatnak.

Ezt a szervezetet a következő egyesületek alapították meg: a Columbus Lovagok, a Szent János Lovagok, a Katolikus Jótékonyági Légio, a Régi Irországi Rend, az Ir Katolikus Jótékonyági Egyesület, az Ir Amerikai Egyesületek, a Német Amerikai Egyesületek, az Amerikai Katolikus Lovagok, az Amerikai Katolikus Alkoholellenes Unió... És e szervezeteken kívül még több más kevésbé jelentékeny egyesületek.

Ezt a szövetséget kimondottan azon célból alapították, hogy a törvényhozó testületet (parlamentet) befolyásolják és biztosítsák maguknak a katolikusok jogait.

A brooklyni parkszínházban tartott ezen nagygyűlés volt a legnagyobb összejövetel a katolikus ifjak történetében, azon vezető papok és laikusok beszéltek, akik az ország különböző részeiből voltak jelen. Lavelle atya, a szent Patrik katedrális plébánosa, Monsignor Doane, Newark, N. J.-ből, Buttling sérif Brooklynból, Fitzgerald képviselő Bostonból és Wall lelkész a szent rózsafüzér templomból lelkesítő beszédekert tartottak. Ezt az utóbbit választották meg a szövetség elnökéül.

A gyűlésen egyhangúlag fogadták el a szövetség alakítására vonatkozó tervet és bizottságot neveztek ki a terv keresztülvitelére. Ezáltal a katolikus férfiak tízezreit fogják egy nemzeti főnökség alá helyezni és ez a nagy testület erős befolyást fog gyakorolni a nemzet törvényhozására."

"Azóta a katolikus hierarchia folytonosan harcolt az Amerika feletti hatalom megkaparintásáért. Ireland érsek egyik beszédében a 100 éves évforduló alkalmával, amelyet a római katolikus hierarchiának az Egyesült Államokban való ünnepén Baltimoreban a fent említett nagygyűlés előtt egy évvel tartott, a következőket mondotta:

„Amerikát katolikussá kell tennünk. Mivel az egyházunkat szeretjük, csupán azt kell mondanunk, hogy a munkánk és a jelszavunk ez legyen: Ha Isten is úgy akarja a kereszties vitézek lelkesültségével fogjuk felkarolni ezt az ügyet." 80 püspök, 1000 pap és 5000 laikus tapsolt neki erre a beszédére.

„Miért félünk vagy vonakodnánk? — folytatta nagy lelkesen és büszke dicsékvéssel — 10 millió lelket számlálunk, ez hatalmas tömeg, ha az erőnket jól vezetjük és az ebben rejlő erőket működésbe hozzuk. A katolikusok Amerikában hűségesekek az egyházukhoz és vezetőikhez. Az első évszázadban tett erőfeszítéseik és az elért győzelmeik megmutatják, mire lesznek képesek a következő évszázadok alatt, ha hatalmuk tudatában teljesen a hierarchia szervezetének vezetésé alá kerülnek."

"És mint szóltak ehhez a protestáns intézmények? Kevéssel azután a klérus kereszténységhez hozzáfogott egy szövetség alakításához és minden korlátot el akart távolítani, amely a protestantizmus és a katolicizmus között fennállt. Napjainkban immár nem létezik a valóságban többé oly protestáns szervezet, amely tényleg

protestálna a katolikus hierarchia ellen. A protestantizmus meghalt és vezető egyéniségei tényleg a hatalmas katolikus hierarchia szervezetének a részévé lettek. Napjainkban a protestánsoknak nevezettek karöltve haladnak a római katolikusokkal és ezek ellenőrzése alatt áll Amerikában úgyszólván minden hivatal. Különösképpen a katolikus hierarchia hatalma nőtt nagyra.

"Miképpen a filiszteusok megszállva tartották azt az országot, amelyet Isten a Júda törzsének utalt ki, aképpen a modern filiszteusok is sok időn keresztül illetéktelenül foglalták el azokat a helyeket, amelyek Jézus Krisztus igazi követőit illetik meg. A római katolikus hierarchia szülőatyjához hasonlóan arra a gondolatra jutott, hogy a protestáns papságot az igazság őszinte bajnokaival cszmei harcra keverje és azáltal a római katolikusok a közhivatalokba betolakodjanak és a politikai zsákmányt magukhoz ragadják. A XX. század kezdetén a „protestánsnak“ nevezett papság goromba és aljas szavakkal és cselekedetekkel támadott reá az igazság védelmezőire. De az „Órtorony“ akkori kiadói, hű barátaikkal, akiket a fiatal Sámson példázott, az Úr zászlaja alatt bátran előre nyomultak és bejelentették az emberiségnek az Úr Jézus Krisztus útján való megszabadítását. Jézus Krisztusnak ezen hű követői által hirdetett tanítások a római katolikus hierarchia és a protestáns papság tévedéseit és hamisságait feltárta. Amidőn Sámson a Timnátbéli szőlőhegyek közelébe érkezett, az Úr hű szolgálait példázta, akik amint fentebb közöltük, az igazság közleményét hirdették; az orozslánkölyök, amely akkor ott megjelent és Sámsonra ordított, a protestáns klerust példázta, amely 1910 körül jelent meg a szintéren és ordított erősen az Úr Jézus hű követői ellen. A papság nagy és erős ordításba kezdett az igazság védelmezőivel szemben és arra szólította fel papjait, hogy semilyen iratot se olvassanak és fogadjanak el a „Hajnal hírnökeitől“. A papság azt tanácsolta, hogy ezeket az iratokat egésék el és tényleg több helyeken az ő híveik el is égették azokat. Hitvitákba kezdtek az „Órtorony“ akkori kiadójával és hű barátaival, de azokban a hitvitákban mindenkor a papság szenvedett nagy vereséget

"Ezeket a megcáfolhatatlan eseményeket szem előtt tartva, most a prófétai drámát vegyük szemügyre: „És felindítá őt az Úrnak lelke és úgy kettészakasztotta azt (az orozslánkölyköt), mint ahogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondta el, amit cselekedett.“ — Bírák 14 : 6

"Amiképpen Sámson az orozslánkölyköt pusztá kezével megölte, hasonlóképpen a Sámsonban példázott, az „Órtorony“ akkori kiadója által vezetett kicsiny hű bizonyágtevő csoport pusztá kézzel agyoncsapt a „protestáns“ papságot. Jehova akkori hű bizonyágtevői nem testi fegyverekkel, hanem az Úr szellemével bírtak, amelyet bőségesen reájuk árasztott Jézus Krisztus útján. Mindenkor „a Lélek kardját, Isten igéjét“ használták és azzal csapták agyon az „orozslánkölyköt“. (Korintus II. 10 : 4) „Az orozslánkölyök“ halála

nem következett be nyomban a hitviták kezdetén. A hasonmásban tudniillik a klerus tovább ordított az igazság védelmezői ellen és ez a vita egészen a világháború kitöréséig tartott. Akkor mult ki egészen a protestáns „orozslán“, még pedig abban az értelemben, hogy testestől-lelkestől az ördög táborához szegődött és „filiszteussá“ lett, illetve oly papsággá, amely az Úr nevében hamisan lépett föl s az Isten és az ő felkentjei ellen dolgozott. A világháború óta tényleg nem létezik többé a klerustól vezetett protestáns szervezet.

"Sámson eltitkolta, hogy az orozslánkölyköt megölte. Nem beszélt róla szülei előtt és nem dicsekedett senki előtt sem, hogy ezt a hőstettet a saját erejéből cselekedte. Eképpen Jézus Krisztus hű követői sem dicsekedtek azzal az illési munka alatt, hogy a protestáns papságot agyoncsapták; mert tudatában voltak annak, hogy amit cselekedtek, nem a saját erejükből, hanem az Úr szelleme által cselekedték. A ravasz katolikus hierarchia buzdította a protestáns „orozslánkölyköt“ harca az Isten igéjének, az igazság védelmezőivel szemben; a protestáns vezetők tehát nem tehettek mást, csupán annyit, hogy a katolikus táborban kerestek maguknak fedezéket; ebből következtek jelképesen szólva, hogy megszűntek mint protestánsok létezni.

"A protestantizmus 1917 óta teljesen halott. A „protestánsok“ mindent elvetettek, ami összefügg az Úr visszatérésével és az ő országának felépítésével és az öreg „orozslán“-anyával szövöttek, azt támogatják és most azzal együtt támadják Istent és az ő országát és az ország igazságának hirdetőit. A római katolikus hierarchia, főképpen annak kémszervezete, a jezsuiták és az állítólagos „protestáns“ papság s az általuk sötétségben tartottak cselszövést szöttek Jehovának most földön élő bizonyágtevői ellen és teljesen ki akarják pusztítani, ezt a cselszövést az Úr a következő szavakkal közölte előre: „Mert íme, háborognak ellenségeid, s gyűlölőid fejüket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védeneid ellen terveket szőnek. Ezt mondják: „Jertek, veszítsük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izrael nevét. Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel: szövetséget kötöttek ellened.“ — 83. zsoltár 3—5

"Istennek és az ő országának, illetve Krisztus uralkodásának összes ellenségei szövetséget kötöttek az Úr védeneci (bizonyágtevői) ellen. A filiszteusok e ponttól kezdve a prófétai drámában a római katolikus hierarchiát és mindazokat példázzák, akik ezen ördögi szervezet vezetése alatt dolgoznak és terveket szőnek az Úr fölkenntjei ellen. Ebből lehet meglátni, hogy az orozslánkölyöknek Sámson által történt szétszakítása fontos pontot illusztrál Isten népének történetében.

Illési korszak

"Most a dráma egy korábbi időpontra nyúlik vissza és magában foglalja azon korszak nagyobb részét, amelyet Isten gyülekezete illési korszakaként ismerünk. Sámson azt a nőt egy korábbi alkalommal látta; most azonban a dráma bemutatja, hogyan fontolgták a házassági ügyet

Sámson, az ő szülei és a leánynak a szülei: „És mikor leérkezett, beszélt a nővel, aki kedves volt Sámson szeméi előtt.” — Birák 14 : 7

„Ez az 1878-tól 1916-ig történő eseményeket példázza. Ezen idő alatt az illési munka dolgozói itt-ott többeket láttak, akikről szerették volna, ha a Társulathoz hozzácsatlakoztak volna a munka végzéséhez. Ezzel semmiképpen sem akarjuk kétségbe vonni a korai testvéreink őszinteségét; ők valóban a prófétai dráma egy részét töltötték be. Azok, akik az illési munka ideje alatt dolgoztak a mezőn, kiváló személyiségeket, illetve olyanokat szemeltek ki, akik szép jellemmel ékeskedtek és az igazsághoz és a maguk szervezetébe szerették volna áthozni. Amidőn Amerikában valamelyik szőlőmunkás a politikai és a kereskedelmi életben kimagasló tisztséget viselő férfit vagy nőt talált, aki képzett és tekintélyes volt és az igazságot meghallgatta, azt nem csupán kedvező alkalomnak, de arra való alkalomnak is tekintette, hogy mindent megtegyen, hogy az illető az igazságot elfogadja. Ha az ily szívesen látott ember anyagilag és tekintélyileg is vagyonos volt, mingyárt „testvérnek” vagy „munkatársnak” vagy hasonlónak nevezték. Ha valahol oly országokban, ahol az emberek rangokat és címeket viselnek, közülök valaki olyannal találkozott, aki a királyság üzenetét szívesen meghallgatta, azt rendkívüli eseménynek tekintették és az ily kiváltságos munkások az ilyen személyiségekről a következőképpen szoktak beszélni: „Koldusházi báróné megvette a könyveket és nagyon érdeklődik és én oly hálás vagyok az Úrnak, hogy én találtam meg ezt a búzacsomót.” Az ilyen személyeket pártoskodóan előnyben részesítették és erről írta az apostol: „Atyámfiai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegegy pedig egy szegény is szennyes (kopott) ruhában; és rátekinthet arra, akin a fényes ruha van és azt mondjátok neki: te állj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: nem mondatok-e ellent magatoknak és nem lettetek-e gonosz gondolkodású birákká?” (Jakab 2 : 1—4) Ama körülmény, hogy a filiszteus leány megtetszett Sámsonnak, nagyszerűen példázza az illési munkások azon állapotát, amidőn tetszett nekik, ha az újkori filiszteusok között érdeklődést tudtak kiváltani, amint itt máris bemutattuk. Az előkelőket személyválogatással kezelték.

„Sőt az illési munkások még a politikai ügyekben való közreműködést is helyénvalónak tartották. Jó dolognak tekintették az alkoholtalalom bevezetését célzó mozgalmat, amelyet szerintük pártolni érdemes és nem tekintették helytelennek, ha olyan, vagy hasonló mozgalomban kimagasló férfit választanak meg. A „kedves” és az erkölcsös egyháztagokat a „nagy sokaság” tagjainak tekintették, akik iránt különösen tekintettel voltak. Azon óhajításuk, hogy a jobb benyomású egyháztagokkal közelebbi érintkezésben kívántak kerülni, nagyszerűen van példázva Sám-

son azon törekvésében, hogy a körülmételetlen filiszteusok közül akart megnősülni.

„Sámson egy fiatal nőt szeretett volna elvenni és amint látszik, ő is és a szülei is nemcsupán egyszer jártak Timnátban. „Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézzé az oroszlánnak holttestét: hát íme, egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében és méz.” (Birák 14 : 8) Ez nagyszerűen példázza a Sámson-osztályt, a hűségeseket, akik az illési munka végzésekor sokszor meglátogatták a gyülekezeteket, hogy onnan a finomabbakat és kedvesebbeket kihozzák, de ugyanakkor a modern filiszteusok teljes pusztulását szerették volna látni. Sámson akkor az Úr akaratára szerint cselekedett; mert a drámában oly szerepet játszott, ami későbbi időben fog megismétlődni, amint tényleg meg is történt. Az oroszlánkölyök megölésétől eltelt idő, azon napig, amidőn Sámson elment a filiszteus nő után, éppen elég volt ahhoz, hogy az oroszlán holtteste kiszáradjon, vagy természetes úton megasszon. Ott a forró égő alatt nem sok időre volt szükség evégből. Aztán egy méhraj telepedett a kiszáradt oroszlán testébe és abban mézet gyűjtött. Abban az időben Palesztína mézéről volt híres ország. (Mózes II. 3 : 8) Sámson útközben letért az útról, hogy megnézzé az oroszlán holttestét és íme, mézet talált abban, kiszedte belőle és elfogyasztotta. Sámson az oroszlán megölése által nem szegte meg az örökszövetséget, mert önvédelemből ölte meg a bestiát. Most pedig édes és felüdítő táplálékot talált annak az oroszlánnak testében amelyet Sátán küldött Sámson elpusztítására.

„Sámson kiszedte az oroszlántetemből a mézet és jó étvágyal elfogyasztotta. „És kiszedte azt markaiba és amint ment-mendegélt, eszegett belőle és mikor hazaért atyjához és anyjához, adott abból nekik is és azok is ettek; de nem mondta meg nekik, hogy az oroszlán holttestéből vette ki a mézet.” (Birák 14 : 9) A méz elfogyasztása ugyancsak azt bizonyítja, hogy Sámson azokat példázza, akik magukat teljesen Istennek és az ő igazságának szentelték. Az Úr prófétája tudniillik így szól: „Ezért ad jelt nektek az Úr maga: íme, a szűz fogan méhében és szül fiat, s nevezi azt Immanuelnek. Ki vaját és mézet eszik, míg megtanulja a gonoszt megvetni és a jót választani... És léssen, hogy a tej bősége miatt vaját eszik; mert vaját és mézet eszik, valaki csak megmaradott a földön (a maradék).” (Ézsaiás 7 : 14, 15, 22) „Ha mézet találsz, egyél, amennyi elég neked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hányd azt.” — Példab. 21 : 16

„Miután Sámson az úton ismét szüleihez csatlakozott, nem közölte velük, hol találta a mézet; de adott nekik belőle. A méz felőli titkát a kellő pillanatig meg akarta őrizni, amidőn aztán el fogja beszélni. Ez valószínűleg arra mutat, hogy a Sámson-osztály nem értette a prófécia jövődőlését és így nem is közölte a kitérőt idő elérése előtt. Isten gyakran felhasználja híveit a próféciában valaminek a cselekvésére és csak később tárja fel annak értelmét.

„Az akkori szokás szerint azután lakomát készítettek: „És azután lement az ő atyja ahhoz a nőhöz és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak.“ (Bírák 14:10) Ez mutatja, hogy Sámson felserdült fiatalember volt; akkor mint nazireus kétségtelenül hosszú haja és szakála volt és ez szokatlan külsőt kölcsönzött neki más fiatal emberekhez hasonlítva. A följegyzés nem beszéli el, hogy Sámsonon és szülein kívül még más izraeliták is lettek volna ottan. „Mikor pedig meglátták őt a filiszteusok, 30 társat adtak melléje, hogy legyenek övele.“ — Bírák 14:11

„A 30 filiszteus megjelenése a lakomán nyilván elővigyázatból történt, Sámson rendkívüli kinezése miatt. A filiszteusok nem voltak harcias nép és nyilván a 30 férfínál többen voltak a közelben, hogy szükség esetén segítségül tudjanak sietni. Ama körülmény, hogy Sámsonnal nem mentek az izraeliták is, arra mutat, hogy Krisztus állítólagos követői közül sokan félnek hozzácsatlakozni a buzgókhöz a mostani filiszteusoktól való félelmükben.

„Most eljött az alkalom, hogy Sámson népének ellenségei közül néhányat kifosszon és erre való tekintettel egy találós kérdést tett fel a filiszteusoknak: „És monda nekik Sámson: hadd vessek elötökbe egy találós mesét, ha azt megfejtitek nekem a lakodalom hét napja alatt és kitaláljátok, adok nektek 30 inget és 30 öltöző ruhát; de ha nem tudjátok megfejteni, ti adtok nekem 30 inget és 30 öltöző ruhát. Azok pedig mondának neki: add elő találós mesédet, hadd halljuk“ — Bírák 14:12—13

„A filiszteusok az izraeliták rovására anyagi haszonra áhítoztak és emiatt felszólították Sámson, adja elő találós kérdését és így is történt. Sámson nem vágyakozott önző haszonra, hanem eljátszotta Istentől kijelölt szerepét, hogy így alkalmat szerezzen Izrael pusztítóinak megbüntetésére és a nagyobb, a jövőbeli modern filiszteusok példázására. A modern filiszteusok sokáig támadták Istent és az ő népét, de Isten rendelt idejében vereséget kell szenvedniök. Sámson bízott abban, hogy a filiszteusok vereséget szenvednek, s hogy ez az ügy csak az ő javára dölhet el.

„Sámson ekkor előadta találós kérdését a kapzsi filiszteusoknak: „Ő pedig monda nekik: az evőből éték jött ki, s az erősből édes jött ki. De nem tudták a találós mesét megfejteni 3 egész napon át.“ (Bírák 14:14) Ennek a találós mesének prófétai értelme most kezd kivilágosodni. Az ördög, ordító erős oroszlánhoz van hasonlítva és az ő gonosz céljait végrehajtó elámitottjai is erősek. Gyakran hallhatjuk, amidőn a papság által vezetett és a papságot csodáló emberek így szólnak: „Ki tudna megmérkőzni a mi nagy prédikátorainkkal? Senki sem tudna megállani velük szemben valamely vitában.“ Így beszélnek sokan az ördög szervezetéhez tartozók közül: „Kicsoda hasonló a fenevadhoz? És ki tudna megküzdeni vele?“ — Jelenések 13:4

„A kitűzött időben Jézus Krisztus megverí Sátánt, illetve teljesen elpusztítja egész szervezetével együtt és ez édes éték lesz az ő részére.

Az Úr mondotta: „Az én eledelem az, hogy annak akarataj cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.“ (János 4:34) Jézus Krisztus hű követői, akik az illési munkát végezték és arra a „Lélek kardját“ használták, Isten igéjének igazságát hirdetvén, agyoncsapták Baál, oroszlánhoz hasonló klérusát, a „protestáns“ szervezetet. Ez a hűségesek és mások részére is édes eledel volt; mert a mindenható Istennek volt az akarata. A hűségesek Armageddon viadalában, illetve a mindenható Isten nagy csatájában lakomán vesznek részt Sátánnak és szervezetének levágatásakor. (Jelenések 19:17—21; Ezékiel 39:17—22) „Az evőből éték jött ki“, illetve Isten hű szolgálóinak eledelét képezte azoknak agyoncsapása, akik őket szét akarták szaggatni. „Sámson találós kérdésének ez a része tehát a hűségeseket példázza, akik az illési munkát végezték, aminek következtében az ellenkező papság agyoncsapása történt, amennyiben azok átpartoltak a kat. hierarchiához és így a protestantizmus megszűnt.

„Az édesség nem tulajdonsága az erősnek; a találós kérdés szerint mindazáltal „az erősből édes jött ki“. Az oroszlánhoz hasonló csordájának, akik a védteleneket fosztogatták, elpusztítása mézédés Jézus Krisztus hű követői számára, mivel ez Jehova nevének igazolását jelenti. Az illési munkában közreműködők részére mézédés annak tudata, hogy a „protestánsnak“ nevezett papság többé nem ármíthatja el azon becsületes embereket, akik „a nagy sokaságot“ (Jelenések 7:9—14) alkotni fogják és az Urat szeretik. Isten igéjének ezen mélyértelmű jövődöléseit, vagy találós kérdéseit, Sátán egyetlen „oroszlánja“, vagy szolgálója sem tudja megmagyarázni, bármennyi idő is álljon erre nézve rendelkezésére; amit az példáz, hogy a filiszteusok még 3 nap múlva sem tudták kitalálni a találós kérdést. A „protestánsok“ egykor hatalmas szervezetet alkottak a római katolikus papi uralom elleni harcban, de az ördög őket félrevezette, hogy Jézus Krisztus igazi követőire támadjanak. Most pedig miután megszűntek, mint protestánsok létezni, holttetemükből édesség jött ki Jézus Krisztus igazi követői részére, mivel az igazság, amely ezáltal még hatásosabb lett, Jehova nevével igazolta és édes örömet szerzett azoknak, akik ebben az igazoló munkában közreműködtek.

„Sámson 7 napot adott a filiszteusoknak a találós mese megfejtésére; de azok nagy zavarban voltak és 3 napi fejtörés után belátták, hogy valami cselhez kell folyamodniok a kérdés megfejtése érdekében: „De nem tudták a találós mesét megfejteni 3 egész napon át. Lőn annak okáért a 4. napon, mondának Sámson feleségének: vedd reá férjedet, hogy fejtse meg nekünk a találós mesét, hogy valamiképpen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házat tűzzel; vagy azért hívtatok ide minket, hogy koldussá tegyetek bennünket, vagy nem?“ — Bírák 14:14—15

„Rotherham és Menge fordításai szerint a filiszteusok a „4. napon“ tervet kezdtek készíteni arra, hogyan tudnák kelepébe csalni Sámsont és így jutottak arra a gondolatra, hogy az ő szívének kedvencét fogják felhasználni céljuk elé-

résére. Sámson a filiszteus nővel való eljegyzése folytán a filiszteusok közeli rokona lett és majdnem úgy látszott, hogy kötelezettségeket vállalt magára menyasszonyának népével szemben. A filiszteusok voltak abban az időben „az urak”. Isten hű népe a gyülekezet illési korszaka alatt a világi tisztviselőket tekintette a „felsőbb hatalmaknak”; (Róma 13 : 1) ezeket a „hatalmakat” a „protestáns” papság támogatta és a hívek bizonyos tekintetben úgy érezték, hogy tekintettel kell lenniük azon „felsőbb hatalmak” iránt. Ami abban jutott kifejezésre, hogy vonakodtak közölni a teljes igazságot a kereskedelmi és politikai tényező csoportok felől és nem merték közölni, hogy azok Sátán szervezetének tartozékai, amelyeket a klérus támogat és előnyben részesít. Őket az „asszony”, illetve a felekezeti rendszerek indították erre az állásfoglalásra, amelyekkel oly sok időn keresztül el voltak jegyezve. Az illési korszak munkásai a hűtlen filiszteusokban példázottakkal való érintkezésük útján megfertőzték magukat. Abban az időben Isten népe vagy gyülekezete között nagyon sok volt a „konkoly”. (Máté 13 : 25, 38) A konkoly azt állította, hogy az igazságban van, holott a valóságban ellenség volt. A konkoly, illetve a hűtlenek Isten népe között az illési korszak alatt időről-időre szakadást igyekeztek előidézni az Úr munkájában, amennyiben a világiak részéről származó dicsőítést többre becsülték, mint az Istenhez való hűséget és a hű cselekedetek által a gyalázatban való részesülést, ami mindenkor a hűségességre következett, el akarták kerülni.

“A gyülekezet illési korszaka alatt Jézus Krisztus hű követői közül többen, akikből később a „hű szolgálóosztály” alakult, bátran megmondták az igazságot a magukat „keresztényeknek” nevezők és a politikai elemek közt ápolott törvénytelen viszonyról, akik jóllehet azt állították, hogy Istennek szolgálnak, de a valóságban az ördögnek szolgáltak. A filiszteusokban példázott osztály ezeket a hűségességet kritizálta. Abban az időben nem volt szokatlan dolog, hogy sokan, akik „testvérek” vagy „nőtestvérek” mutatták magukat, így szóltak: „Szerintem többet kellene beszélünk a szeretetről és nem kellene mások kritizálásával foglalkoznunk.” Az ilyenek attól való félelmükben sírtak, hogy gyalázat származhatik rájuk a hűségességek által előadott kritikából. Ezt példázta Sámson jegyese: „És sírt a Sámson felesége ölötte és monda: bizony, te gyűlölsz engem és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nekem sem fejtetted meg. Ő pedig monda neki: íme, még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát neked mondanám meg?” — Bírak 14 : 16

“Kétszínűen gyöngédséget és szeretetet színlelt s így akarta megakadályozni Jehova ellenségeinek kifosztását. Ama körülmény, hogy Sámson jövődöbeli felesége előtt sem árulta el a titkát, arra mutat, hogy Jézus Krisztus igazi követői mindenképpen elsőbbséget tekintik Jehovát és az ő szervezetét; Sámsonnak jegyese előtt tett megjegyzés tehát azt példázta, hogyan tűnnek ki a hűségességek azzal, ami az Úr szeméi előtt kedves.

“A filiszteus nő ravasz tolatkodása a találós mese feladása után a 4. napon kezdődött és egészen a 7. napig állandóan gyötörte Sámson: „Az pedig 7 napon át sírdogált előtte, ameddig a lakodalom tartott. Végre a 7. napon megmondá neki, mert folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós mesét népe fininak.” (Bírak 14 : 17) Így példázta az illési korszak álszenteskedő, jámboroskodó hitszegőit, akik a hűségességet megakadályozni törekedtek az igazság őszinte hirdetésében. Sámson tehát végül engedett az asszony csábító befolyásának és elbeszélte a találós kérdés értelmét. Sámsont emiatt nem kell kritizálnunk, mert csupán egy szerepet játszott a drámában, ami jövődöbeli eseményeket példázott. Így az illési korszak alatt is a hűtlenek befolyása és a hűségességre gyakorolt állandó nyomás következtében a hívek ereje meg volt bénítva és előrehaladásuk akadályozva volt a királyság üzenetének hirdetésében.

“Sámson hűtlen jegyese a kérdés megfejtését elárulta az ellenségnek, a filiszteusoknak. Eppen így az illési korszak alatt a hű szolgálóosztály hitszegő társai titkokat árultak el az ellenség előtt. „És mondanak neki (Sámsonnak) a város férfiai a 7. napon, mielőtt még a nap lement volna: mi édesebb, mint a méz, és mi erősebb, mint az orozlán? Ki monda nekik: ha nem az én úszómön szántottatok volna, mesém soha ki nem találtatok volna.” — Bírak 14 : 18

“A filiszteusok akkor kétségtelenül diadalittasan és ravasz örömmel mondták: most megaláztuk az izraelitákat és Isten választott szolgáját. Hasonlóképpen az illési korszak végén, főképpen a hitszegő „vének” és a gonosz szolgálóosztály közül mások is, akik a római katolikus hierarchia, a mai filiszteusok gyámsága alatt állottak, titokban árulók voltak; ez az ellenség pedig gúnyos örömmel azt gondolta, most már kétségtelenül kezébe kerítette Jehova hű szolgálóosztályát és most meg fogja alázni. De a filiszteus nő árulásából nem származott hasznuk a filiszteusoknak és éppen így a gonosz szolgálóosztály az illési korszak folyamán semmi hasznot sem szerzett az ellenségnek.

“Sámson látván, hogy rászédtek és elárulták jogosult haraggal járt el Isten nevének gyalázói-val és Isten népének üldözőivel szemben: „Ekkor felindítá őt (Sámson) az Úrnak lelke és elment Askelonba és megölt közülök 30 férfiút és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, akik a találós mesét megoldották. És felgerjedd haragjában elment az ő atyjának házához.” — Bírak 14 : 19

“Sámson Askelonba a filiszteusok 5 szövetséges városának egyikébe ment, amely népet a (filiszteusokat) Jehova Palesztinában életben hagyott az izraeliták kipróbálása végett. (Bírak 3 : 3; Józsué 13 : 3) Askelon, Filisztea déli részén kikötő város volt, és azt jelenti, hogy Sámson abban az időben hosszú utakat tett meg. Oda ment, hogy beszerezze az anyagot elveszített fogadásának kifizetésére és ott 30 embert megölt, levetkőztetett és a zsákmányt magához vette. Ezt nem lehet gyilkosságnak nevezni, mivel Sám-

son, Jehova irányítása alatt cselekedett Isten ellenségeinek megbüntetésére. Ama tény, hogy a följegyzésben Isten nem szólott Sámson ellen, azt mutatja, hogy az Úr jóváhagyta az ő eljárását. A filiszteusok tisztességtelenül bántak Isten népével és megcsalták. Sámson „üszöjén“ szántottak és csalással szereztek maguknak felvilágosítást.

„Az újkori filiszteusok is hasonlóképpen, csalás és ámtás útján szereztek maguknak felvilágosítást Isten választott népe felől, hogy azután értesüléseiket Isten népe ellen felhasználják. Sámson megfizette a fogadását, de azáltal sem ő, sem Isten választott népe közül senki sem lett szegényebb és egyikük sem szenvedett kárt, de a filiszteusok, Isten ellenségei kárt szenvedtek az Isten népével szemben elkövetett csalások miatt. Ez mutatja, hogy Isten mindenkinek érdeme szerint fizet, aki Isten népével erőszakosan és rosszakaratúlag bánik; és ezt a maga kitűzött idejében fogja megfizetni.

„Az illési korszak alatt gyakran volt „rostálás“ azok között, akik magukat Jézus Krisztus követőinek tartották, amire a folyóirat gyakran felhívta a figyelmet. Ez abban van példázva, hogy Sámson nyomban fogadásának kifizetése után elhagyta jegyesét és jogos haragjában a jegyese és annak népe részéről tapasztalt eljárás felett, atyai házához hazatért. Az illési korszak alatt a hűségesek hasonlóképpen váltak a hamisaktól és hitszegőktől, akik a „filiszteusok“ befolyására gonosz útra tértek. Sámson nem békült ki a jegyesével. Habár a hűségesek az illési korszak alatt mindenkor hajlandók voltak visszafogadni az elszakadtakat, ha azok rosszságukat megbánták és valóban érdeklődtek volna az Úr iránt, mindazáltal sohasem történt kibékülés és új egyesülés közöttük az Úr munkájában.

„Sámson jegyesét máshoz adták feleségül: „A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő (Sámson) egyik társához, akit társaságába vett vala.“ (Bírák 14:20) Hasonlóképpen lettek a hűtlenek átengedve Sátán szervezetének az illési korszak alatt és a Sátán szervezetével egyesültek. Nem a Sámson hibájából történt, hogy a jegyesét elválasztották tőle és nem is az ő tudomásával és beleegyezésével adták máshoz feleségül. Tartsuk eszünkben, hogy a prófétai drámát Jehova gondviselte és ő jegyeztette fel azokat a jeleneteket, amelyek a jövőben fognak megvalósulni és így minden az ő akarata szerint teljesül az ő célja érdekében.

„Sámson, Isten ellenségein, a filiszteusokon még egy másik nagyobb alkalmat is nyert. Az illési korszak alatt sikerült az ördögnek, hogy sokat eltávolítson az „igazságnak“ akkori munkájából; azok elárulták testvéreiket és a Sátán közegeinek kelepccéjébe kerültek és könnyű prédáivá lettek. Az elbukottak a Sátán szervezetéhez tértek vissza, ezeket Sámson jegyese példáz-

za, akit az édesatyja máshoz adott feleségül és így a „filiszteusok“ táborában maradtak. Most Jehova a színtért az ellenséggel szemben való haragjának újabb kifejezésére készítette elő. Aképpen vezérelte a szereplőket a prófétai drámában, hogy azt példázzák, hogyan fogja megbüntetni azokat, akik ravaszul bánnak az ő hű népével és egyúttal az ő népet is kormányozta az illési korszak alatt. Mivel Sámson ebben a darabban csupán egy szereplő, eljárásáért nem lehet lekicsinylőleg megítélni. Jehova Sámsonra helyezte szellemét és hasonlóképpen látta el szellemével Jézus Krisztus hű követőit, akik az illési korszak alatt végezték az ő munkáját és szorgalmasak voltak feladatuk teljesítésében. A hűségesek szorgalma és ragaszkodása ama korszak alatt a modern filiszteusokat sokszor nagy zavarba és szorongatott helyzetbe sodorta s Jehova éppen erre a célra használta fel az ő híveit. Isten bosszúja, amelyet Sámson útján gyakorolt a filiszteusokon, az újkori filiszteusokon való megtorlását példázza, akik összeesküvést szőttek Jézus Krisztus azon hű követőinek megkárosítására, akik állandóan hirdették az Úr jelenlétét és az ő országának elközelítését. Ha a följegyzés kimutatja, hogy Isten támogatta Sámsont, nem azt bizonyítja ez, hogy Sámson oly tiszta szívű népet példáz, amelyet Isten kegyelmével támogat?

Kérdések

1. Nevezd meg szövegek alapján Jehová hű népének biztonságát és erejét! Miért rendkívül fontos megérteni Jehova cselekvési szabályát?
- 2-5. Magyarázd meg okosan cselekedett-e Sámson a Bírák 14:1-3. szőlő följegyzés szerint és jogosultak voltak-e azzal szemben szülei ellenvetései! Hogyan teljesült a prófétai kép?
6. Magyarázd meg a Timnát felé vezető úton történt eseményeket!
- 7, 8. Magyarázd meg és illusztráld az oroszán jelképi értelmét!
- 9-19. Ismertesd az események fejlődését, amelyek bizonyítják, kit példáz az oroszánkölyök: a) 5. versben említett eseményben; b) amidőn Sámsonra ordított és c), amidőn Sámson agyonlötötte!
- 20-22. Mutass rá a katolikus hierarchia sötét üzemleire az oroszánnak Sámson ellen irányuló ordításával kapcsolatban, valamint azon eseményekre, amelyek megmutatják, hogy „az oroszán“ megdőglött!
- 23-28. Mutasd ki a 7. a 8. és a 9. versek teljesülését!
- 29-32. Magyarázd meg a 10. versben említett esemény okát! Hasonlóképp a 11. a 12. és a 13. versek okát is!
- 33-36. Mutasd ki tények és a vonatkozó szövegek alapján, mennyire találó a találós mese (14. vers) a prófétai kép tekintetében is! Mit példáz a filiszteusok tehetetlensége annak megfejtését illetőleg?
- 37-40. Ismertesd a 15. versben előre följegyzett helyzetet; valamint a 16. versben említetteket is!
- 41-47. Mutasd ki, hogy a Sámson jegyese által alkalmazott taktika s annak eredménye nagyszerűen példázza egy bizonyos osztálynak az utolsó napokban tanúsított eljárását és gonosz útjának kimenetelét is!
- 48-49. Magyarázd meg a), hogy „Sámson jegyesét“ Sámson „egyik társának“ adták; b), hogy helyesen cselekedett-e Sámson a 19. versben följegyzett eseményben! Magyarázd meg mit példáz az!

(W. T. 1935 november 15.)

Szolgájának megőrzése

„Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az álcsonban volt és víz fakadt abból. Ő pedig ivott, ereje megtért és megéledett. Azért nevezetik a „segítségülhívás forrásának“ e hely Lehiben mind e napig.“ — Bírák 15 : 19

(Sámson, III. rész.)

JEHOVA megőrzi szolgáját, aki hűséges és ragaszkodik hozzá. Az öröklött bűn folytán minden ember erőtelen; de amidőn valaki Isten szolgája lesz és tiszta szívvel megőrzi hűségét Isten iránt, bizonyos lehet arról, hogy a válságos időkben megőriztetik. „Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhozzá teljes szívvel ragaszkodnak.“ (Kronika II. 16 : 9) Ez Jehova szilárd és változatlan jogelve. Az ember szíve az ő ragaszkodását és cselekedeteinek indító okát jelenti. Ha teljesen Istennek szentelte magát és indító oka tiszta és jogos Isten előtt, akkor az inség idejében határozottan tapasztalni fogja Isten támogató kegyelmét. Minden ember hibázik és senki sem cselekedhetik önmagától tökéletesen. Ha tudatában van hibáinak és terhét az Úrra helyezi, teljesen méltányolva, hogy ereje csak Jehovától származhatik és Isten kegyelméből elhatározza, hogy híven ki fog tartani és szorgalmasan teljesíti szövetségét, még pedig önzetlen indító okból, meg lehet győződve arról, hogy Isten támogatni fogja. „Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.“ — 55. zsoltár 23

* A tiszta szív nem csupán azt jelenti, hogy valakinek jók a szándékai; nem önző haszonvágyból kell cselekedetre sarkalattatnia, hanem Isten akaratának cselekvése kell hogy indítsa. Ekkor tisztaszívű és írva van: „Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.“ (Máté 5 : 8) Az ember akkor Jehovának a szolgája, ha neki szolgál önzetlenül vagy tiszta szívből. (Róma 6 : 16) Isten szolgáit az emberek általában tévesen bírálták, mivel az emberek a testi szemeikkel látható külsőre vigyáznak. De Isten szolgáinak a szívét vagy indító okát látja és igazságosan ítéli meg. (János 7 : 24) Egyes magyarázók szigorúan megkritizálták Sámson, még pedig alaptalanul és jogtalanul Kritikájukkal azonban nem változtattak a dolgon.

* Sámson, Isten szolgája volt és senkinek sem áll jogában Isten szolgáját megítélni. „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod (megítéled) a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.“ (Róma 14 : 4) Isten is így őrizte meg Sámson az ő akaratának végrehajtására és később följegyeztette Sámson felől szóló elismerését. (Zsidók 11 : 32) Ez magábanvéve is bizonyítja, hogy Sámson Isten irányítása alatt járt el és Istennek azon hű szolgáit példázta, akik a világ végén fognak a földön élni.

* A filiszteusok nyilván tudtak Sámsonnak feleségétől (jegyesétől) való elidegenedéséről, mert máskülönben Sámson őket a szokott módon kereste volna fel. „Lón pedig néhány nap mulva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson

az ő feleségét (jegyesét) egy kecskegyödyét vívén neki és monda: bemegyek az én feleségemhez a hálólházba. De nem hagyá őt bemenni az ő Atyja.“ — Bírák 15 : 1

* Sámson megvárta Isten kellő idejét, amidőn újból Timnátba ment. Ez éppen alkalmas idő volt a filiszteusok megkárosítására vetésük elpusztítása útján. Sámson éppen emiatt vett magának filiszteus feleséget; „Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a filiszteusok ellen, mert abban az időben a filiszteusok uralkodtak Izrael felett.“ (Bírák 14 : 4) Sámson testi rokonai, az izraeliták nem siettek támogatására, mivel Sámson nem tekintették az Úr kiválasztottjának Izrael megszabadításának megkezdésére. Sámsonnak egyedül kellett elmennie, s a dráma e részében a hű szolgáló példázta. Rokonai azokat a hitszegőket példázzák, akik Isten szolgáinak nevezik magukat, de az emberektől félnek. Jehova nem lépett közbe, amidőn a Sámsonnak eljegyzett asszonyt másnak adták, holott Isten kétségtelenül közbelépett volna, ha az eljegyzett asszony az Úr szolgáló leányai közé tartozott volna. — Mózes I. 20 : 1—18

* Isten ezzel nyilván azt akarta, hogy Sámson újból megalázza a filiszteusokat. „És monda annak atyja; azt gondoltam, hogy gyűlölvé gyűlölöd őt, azért odaadtam én a te társadnak; de hát vajjon hoga nem szebbé nálánál? Legyen ő helyette most a tied.“ (Bírák 15 : 2) A leány atyja azt mondotta Sámsonnak, hogy azt gondolta, „hogy gyűlölvé gyűlöli őt“ és emiatt fiatalabbik leányát ajánlotta feleségül Sámsonnak. Arra kell gondolnunk, hogy Sámson nem feleség, hanem oly alkalom keresésére indult, amely útján Isten gyalázóit megbüntetheti. Ez bizonyítja, hogy Isten nem választ magának csupán oly szolgáit, akik csak magukkal törődnek, hogy mások azt kénytelenek mondani felőlük: „nézd csak, mennyire jó ember!“ Isten, az Úr előtt az olyan szolga kedves, aki híven teljesíti az ő parancsolatait és mindenkor megőrzi tisztaságát. Amidőn az ördög látja, hogy valaki híven szolgál Istennek, határozottan számolni kell azzal, hogy az ördög az illetőről valamely botrányos hazugságot fog elterjeszteni, hogy az emberek így szóljanak: „Isten nyilván nem fog ily embert használni, akit ily dolgokkal vádolnak; ez bizonyítja, hogy az illető nem Isten szolgája.“ Jussan azonban eszünkbe, hogy maga az Isten ítéli meg a maga szolgáit és éppen ezért a szolgáknak nem kell törődniük tökéletlen emberek ítélkezéseivel. Aki embereknél kíván tetszeni, Isten előtt utálatos. De aki szorgalmasan Jehova elismerésére és tetszésére törekszik, a Felséges hű szolgája.

* Miután Sámson elhatározta magát útjának követésére, tudta, hogy a filiszteusok hibáztatni

fogják; de a maga ártatlanságáról meg volt győződve és arról is, hogy ő az Isten akaratát teljesíti: „És monda neki Sámson: teljesen igazam lesz most a filiszteusokkal szemben, ha kárt okoz nekik.” — Birák 15 : 3

* Sámsonnak az volt a küldetése, hogy bajt vagy kárt hozzon a filiszteusokra és ezért volt ő ártatlan mind abban, amiket a filiszteusokkal cselekedett. Hasonlóképpen az Isten szolgálói által végzett munka az illési korszak alatt az igazság hirdetése által a modern filiszteusok megkárosítását célozta; mert Isten beszéde, az igazság a kétélű kardnál is élesebb Ennek a kardnak suhogtatása bántja a képmutatók társaságának felekezeti érzékenységét és „elpusztítja legelőiket.” — Ezékiel 34 : 1—8; Jeremiás 25 : 34—38

* Az igazság közleménye a modern filiszteusokat sokféleképpen megbüntette. Isten szolgálói ennek a munkának végzésében ártatlanok, miképpen Sámson ártatlan volt Isten előtt: „És elment Sámson és összefogdosott 300 rókát és csóvákat vevén, a rókák farkait egymáshoz kötözte és egy egy csóvát tett minden két rókának farka közé.” — Birák 15 : 4

“Ott az országban a sakálok csoportosan járnak; de nem úgy ám a rókák. A feljegyzésből nem tűnik ki, hogy Sámson valakit is igénybe vett volna a rókák összefogdosására és farkaik összekötésére, nyilvánvaló tehát, hogy ebben az ügyes munkájában az Úr támogatásában volt része. Sámson ezzel nem cselekedett tréfa dolgot, hanem egy jól átgondolt és ügyesen végrehajtott munkát végzett Isten nevének gyalázóival és Isten népének elnyomóival szemben. Ez nagyszerűen kieszelt terv volt az ellenség megbüntetésére. Sámson ezáltal világosan Istennek az illési korszak alatt dolgozó hű szolgálóit példázza. Azon tény, hogy sakálokat (rókákat) kellett használnia munkájára, arra mutat, hogy testvérei közül senki sem segített neki a filiszteusok megbüntetésében. Hasonlóképpen az illési korszak alatt sem segített senki sem az állszenteskedők közül a hűségeseknek, hanem inkább érzélgősségükkel és jámborságukkal hivalkodtak. Akkor ezek a gyávák így szólottak: „Tekintettel kell lennünk a papságra, nem szabad őket nevetségessé tenni és hibáikat sem szabad emlegetnünk, hanem inkább szeretettel kell beszélnünk róluk.” Hogyan lehetne valaki Isten hű szolgálója, ha egyuttal jámbor és érzélgős módon beszél arról, amit akkor a „szeretet” alatt értettek? Az Isten iránt való szeretet az ő parancsainak örömteljes megtartását jelenti. (János I. 5 : 3; János 14—15) Az illési korszak alatt Isten ezen állítólagos szolgálói, akik a maguk tetszése szerint cselekedtek a gyalázat elkerülésére, nem a szeretettől voltak indítva, tehát nem is voltak tiszta szívűek. Aki tisztaszívű, szorgalmasan fog törekedni Isten akaratának parancsa szerint való teljesítésére, arra való tekintet nélkül, hogy mit fognak róla gondolni vagy beszélni az emberek; Isten az inség idejében az ily hűségesek iránt fogja megmutatni az erejét.

“Amidőn Sámson a rókákat (más fordítások szerint „sakálokat”) készenléthe helyezte, meggyújtotta a farkaik közé helyezett csóvát: azok

elszaladtak a vetés közé és az olajfás kertekbe, egyszóval szaladtak, amerre tudtak és mindenféle veszedelmet vittek magukkal: „És meggyújtá tűzzel a csóvákat és beeresztette azokat a filiszteusok gabonájába és felgyújtá a gabona kalgagyákat, az álló vetéseket, a szőlőket és az olajfaterdőket.” (Birák 15 : 5) A gabona alatt búzát, rozst, árpát, zabot, kölest és hasonló terményeket kell értenünk. Nyilván nagy pusztítást okoztak a 150 tízes csóvát magukkal vívó sakálok vagy rókák a mezőn és az olajfa kertekben és a tűz oly gyorsan terjedt, hogy a filiszteusok nem tudták eloltani, amíg magától le nem lohadott. Ez nyilván éhséget idézett elő a filiszteusok között. A gabonájuk már meg volt érve s így könnyen meggyulladt, a filiszteusok pedig tehetetlenek voltak és végig kellett nézniük a pusztulást.

“Isten hű szolgálóinak illési munkája hasonlóképpen pusztító hatású volt a modern filiszteusokon. „A szervezett kereszténység” templomlátogatói között nagyon sok traktátus, könyv és füzet került forgalomba. A tüzes igazságokat tartalmazó közlemény fölperzselte a papság mezőit, amely terményével a klérus a népet táplálta és amiből hasznot húzott. A munka illési korszakában a klérus beteg lett és gyakran eképpen jajgatott: „Ezek a reggel-hirnökök feldűlják a mi egyházainkat.” A tény az, hogy Isten azokat valóban a nyáj állszenteskedő pásztorainak, illetve legelőiknek felperzselésére használta.

“A filiszteusok e csapás hatása alatt nagyon felbőszültek. Összeszaladtak és kérdezni kezdték: „Ki csinálta ezt? Es mondák: Sámson, Timneus veje, mert elvette tőle az ő feleségét (jegyesét) és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a filiszteusok és megégeték az asszonyt és annak atyját tűzzel.” — Birák 15 : 6

“Más valaki világosíthatta fel őket, mert a szöveg így szól: „És mondák.” Kik mondák? Nyilván a hitszegő izraeliták, akik a filiszteusokkal egy gyékényen árultak és az illési korszak hitszegőit példázták, akikből később a „gonosz szolga” osztálya alakult. Itt egyuttal rá van mutatva arra is, hogy mi fog történni az áruló „gonosz szolgálóval.” A Sámson hitszegő jegyesére következett sors találoan példázza a „gonosz szolga” sorsát.

“Sámson nem volt bösz amiatt, hogy a filiszteusok az ő hűtlen jegyesét elégették. De nem érte be ennyivel. A filiszteusok megbüntetésére küldetett és nem akart nyugodni addig, amíg el nem végzi, amire Isten utasította: „Sámson pedig monda nekik: bátor ezt cselekedtéttek, mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszúmat ki nem töltöm rajtatok.” — Birák 15 : 7

“Sámson szavaiból kitűnik, hogy a filiszteusok helyesen cselekedtek, amidőn érette bosszút állottak az asszony és az asszony atyjának elégetésével; mert így szólott: „Bátor ezt cselekedtéttek, mégis addig nem nyugszom meg, amíg bosszút nem állok rajtatok”. Sámsonnak nazireus létére híven meg kellett tartania Istennel kötött szövetségét, amit csak Isten utasításának teljesítése által tarthatott meg. Kijelentése azt jelenti, hogy csak akkor szűnik meg pusztítani közöttük, amidőn Isten bosszúállása rajtuk beteljesedett. Ez azt példázza, hogy Isten hű szolgálói mind-

végig teljesíteni fogják Isten utasítását és nem szünnék meg addig, amíg Isten nem parancsol nekik megállást. Jehova ügye nem ismer vereséget és az ő haragjának kifejezése mindaddig fog folyni, amíg teljesen kifejezésre fog jutni.

„Ügylátszik a filiszteusok az ország minden részeiből Timnába siettek, hogy az asszonyt és annak atyját a házassági szerződés megszegéséért kivégezzék. Sámsonnak jó alkalmat nyújtott az asszonynak és atyjának elégetése arra, hogy a filiszteusokra támadjon és így tényleg ütközet fejlődött ki közöttük: „És megverte őket keményen válluktól tomporukig és lement és lakott Ethámban, a sziklabarlangban.” (Bírák 15 : 8) Nincsen megírva, hogy hányan pusztultak el abban a verekezésben; de nyilván sokan lehettek, mert írva van, hogy „keményen megverte őket” (angol fordítás szerint „nagy mézszárlást végzett közöttük”).

„Sámsonnak a filiszteusokkal folytatott csatározása nyilván nem jelent időrendileg egymásután következő eseményeket a modern filiszteusokkal kapcsolatban; csupán a modern filiszteusoknak, Sátán szervezete papságának Isten gyülekezetének illési korszakában való többszörös vereségét példázza. Ez által a filiszteusoknak az illési korszak után és a gyülekezetnek elizeusi korszakában előforduló vereségeik is találon ábrázolva vannak. Sámson a filiszteusok nagy veresége után eltávozott és Ethám sziklabarlangjaiban lakott. „Ethám” „ragadozó madarak fészket”, illetve saskeselyűk és vércsék fészket jelent. Sámson inkább ott lakott, mintsem testvérei között; így akarta kimutatni, hogy teljesen Jehova Isten védelmében bízik és semilyen segítséget sem vár testvéreitől, a gyáva és hitszegő izraelitáktól. Jehova hű szolgálói is hasonlóképpen „az örök kőszálnhoz.” Jehovához menekültek és nála keresnek vigaszt, s nem pedig a hitszegő és remegő embereknél. (Ézsaiás 26 : 4) Isten népe, habár Sátán vérengző és fenevad szervezete veszi is körül, az örök kőszálnál talált védelmet és segítséget.

„Nincs közölve, hogy Sámson meddig lakott Ethámban, de nyilván egészen következő hóstettéig lakhatott ott. Júda területe a Dánéval volt határos; most a filiszteusok a közöttük rendezett vérengzés megbosszulására háborút indítottak Júda és más izraeliták ellen: „A filiszteusok pedig felmentek és megszállották Júdát és Lehiben telepedtek le.” (Bírák 15 : 9) A filiszteusok hadbaszállása és az izraeliták ellen irányuló küszöbönálló támadása nyilván hitpróbát jelentett a júdabeliek részére. Kérdéses volt: szembe fognak-e szállani a filiszteusok támadásával, vagy kiegyeznek velük, a maguk bőrét féltve? „Akkor mondának a Júda férfiai, miért jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámson megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő cselekedett mivelünk.” — Bírák 15 : 10

„A júdabeliek szavaiból kitűnik, hogy gyávák voltak és hajlandók voltak a kiegyezésre. Így akarták Sámsont magára kiszolgáltatni és kitenni a harcra és büntetésnek, hogy a maguk bőrét megmentse. A filiszteusok jónak látták, hogy egy egész hadsereggel vonuljanak Sámson ellen,

akire Isten az ő erejét ráhelyezte. Nyilván azt gondolták, hogy Sámsont Júda földjére csalhatják, ott az izraelitákat háborúba keverhetik és így Sámson és az izraelitákat is megverhetik. Eddig az ideig a filiszteusok istene, Dágon kisebb csapatokat nem tudott megoltalmazni Sámson kezével szemben és emiatt vonultak most egész hadsereggel ellene. De a filiszteusok istene, Dágon semmiben sem mérkőzhetett Sámson Istenével. „Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklájok; ellenségeink is megítélhetik.” — Mózes V. 32 : 31

„A filiszteusok most arra akarták kényszeríteni a júdabelieket, hogy segítsenek nekik Sámson foglyulejtésében, mert máskülönben rájuk támadnak. Mily nagyszerűen illusztrálja ez az illési korszak végén történt eseményeket! A júdabeliek a drámának ezen részében a hitszegők nagy tömegét példázzák, akik a modern filiszteusokkal összeállottak a hűségesek és igazak osztálya ellen. A Sámson napjaiban élő júdabeliek hitszegők lettek és törvénszegők Istennel szemben és emiatt voltak hajlandók a kiegyezésre. Nem hallgattak Jehova tanácsára: „Mert tanácsvesztett nép ez és nincs benne értelem. Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végük! Miképpen kergethetne egy, ezret és kettő hogyan úzhatna tízezret, ha az ő Kősziklájuk el nem adja őket és ha az Úr kézbe nem adja őket.” — Mózes V. 32 : 28—30

„Sátán a világháború végén ehhez hasonlóan zúditott megpróbáltatást mindazokra, akik Jehovával szövetséget kötöttek. Sátán, szolgálva Isten népének elpusztítására törekedett és a nagy világháborút akarták gonosz szándékuk végrehajtására ürügyül használni. A háborúba keveredett nemzetek között a papság ellensége volt Jehova szövetséges népének és főképpen azokra haragudott, akik kitartóan szolgáltak Istennek, az ő országának hirdetése által. A modern filiszteusok, a világháború papsága hozzáállott Isten népének meggyilkolásához. Minden országban bele akarták kényszeríteni a háborúba Isten hű szolgálait. Az országokban a hadkötelességi törvények leple alatt a papság Isten azon hű szolgálainak elpusztítására törekedett, akik lelkiismereti okokból nem akartak részt venni a háborúban. A hitszegő csoport, amelyből később a „gonosz szolga” osztálya kialakult, a modern filiszteusokkal egy gyékényen árult. „Ekkor 3 ezer ember ment le Júdából Ethámba a sziklabarlanghoz és monda Sámsonnak: nem tudod-e, hogy a filiszteusok uralkodnak mirajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nekik: amiképpen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velük.” — Bírák 15 : 11

„Ez a júdabeli sereg a modern, gyáva és hitszegő keresztényeket példázza, Isten állítólagos szolgálait, akik Isten szövetségének megszegésére akarták rávenni a hűségeseket, hogy magukat a gazdasági, politikai és felekezeti hatalmaknak alávetessék. A hitszegők mintegy így szólottak azokhoz, akik szilárdan kitartottak az Úr mellett: „Nem tudjátok-e, hogy „a felsőbb hatalmak” a világ mostani uralkodói és engedelmeskedni tartozunk nekik? Miért akartok mindnyájunkat bajba keverni és érdekeinket veszélybe dönteni, azt ál-

líván, hogy nem egyezik meg a ti meggyőződése-
tekkel a háború? Hiszen ezek a „felsőbb hatal-
mak” Istentől rendeltettek”. — Így érveltek, Ró-
ma 13 : 1—3-ra támaszkodván. Ez a társaság a-
kart mindenáron békét és kiegyezni is hajlandó
lett volna, de nem sikerülvén a hűségesek elcsábí-
tása, áruló összcsekküvésre vetemedett a mostani
filiszteusokkal szövetkezve.

“A 11. vers szerint a 3 ezer júdabeli hasonló
szemrehányásokat tett Sámsonnak. Mire Sámson
így válaszolt: „Ahogyan velem cselekedtek, én is
úgy cselekedtem övclük.” A filiszteusok megkáro-
molták Sámson Istenének nevét, amennyiben Je-
hova választott népét gonoszul támadták és a hű-
séges Sámson nem akarta figyelmen kívül hagy-
ni azokat a káromlásokat. Hasonlóképpen szólott
a „hű szolgáló” osztály is a papsághoz és hitszegő
testvéreire, az egész látszatkereszténységhez:
„Ti meggyaláztátok Isten szent nevét, amennyi-
ben Isten hű népével gonoszul bántatok; mi nem
föggünk kiegyezni veletek, nem is hajlunk meg előt-
tetek, hanem Istennek föggünk engedelmeskedni és
azt föggjük cselekedni, amit ő parancsolt nekünk.

“Amidőn a zsidók nem tudták megnyerni Sám-
sonf, kötelekkel igyekeztek hatalmukba keríteni
őt: „És mondanak neki: azért jöttünk le, hogy
megkötözzünk és hogy a filiszteusok kezébe ad-
junk téged. Sámson pedig monda nekik: esküdjé-
tek meg nekem, hogy ti nem rohantok reám.” (Bí-
rák 15 : 12) Ezáltal a zsidók kifejezésre juttatták
önzésüket és azt is, hogy inkább emberektől fél-
nek, mint az Istentől. Így fejezték ki a hitszegők
is az illési korszak alatt rendkívüli önzésüket és
emberektől való félelmüket, ahelyett, hogy Istent
féltek és neki engedelmeskedtek volna. A kártól
és a bajtól meg akarták magukat óvni. Nem ki-
vánták Istenben bízni, hogy ő oltalmazza meg ő-
ket, mivel hitszegő szolgálók voltak. Sámson nem
félt attól, hogy nem tudja megvédeni magát hűt-
len testvéreivel szemben; de annak tudatában volt,
hogy nem az a küldetése, hogy vérrokonaival kezd-
jen élethalál harcot. Azért eskettette meg őket,
hogy nem fognak rá támadni. Kétségtelenül mind
a 3 ezret le tudta volna verni; de nem erre irá-
nyult az ő harca.

“A 3 ezer képviselője Sámson közelébe ment
és közölte vele szándékukat: „És azok felelének
neki, mondván: nem! Csak megkötözvén megkö-
tözzünk és kezükbe adunk; de nem ölünk meg té-
ged. Azután megkötözték őt két új kötéllal és fel-
vezették őt a kösziklából.” (Bírák 11 : 13) Ezek
az izraeliták tehát Sámsonf, Isten hű szolgáját,
készek voltak kiszolgáltatni, arra való tekintet
nélkül, hogy mily büntetést fognak reá kiszabni,
mert azt remélték, hogy így elkerülhetik a hábo-
rút. Az illési korszak alatt hasonló önző okokból
a hitszegők készek lettek volna testvéreiket a
mostani filiszteusoknak kiszolgáltatni. A magu-
kat Isten szolgáinak nevező hitszegők közül egye-
sek a világiakhoz mentek, az állítólagos „felsőbb
hatalmakhoz” és mintegy így szólottak: „Mi haj-
landók vagyunk mindenre, amit a ti törvényeitek
követelnek; csak ezek a többiek (a hű szolgáló-
osztály) ellenségeitek, de mi hajlandók vagyunk ki-
szolgáltatni őket tinéktek.” — Így ismertették
meg az ellenséggel a hűségeseket és az ellenség

így tudta elfogni a hűségeseket. Az ellenséggel
szövetséget kötöttek, miképpen Júdás Jézus Krisz-
tus elárulása alkalmával. Jézus az ilyenek felől
a következőképpen fejezte ki Isten törvényét:
„Nem volna hatalmad ellenem, ha onnan felül-
ről nem adatott volna; azért bűnösebb az, aki en-
gem kiszolgáltatót neked.” (János 19 : 11) Nem
csoda tehát, hogy az Úr megmondotta az ily hit-
szegőknek, hogy „részüket a képmutatókkal ad-
ja ki”, illetve a mostani filiszteusokkal. — Máté
24 : 51

“A gonosz izraeliták erős kötelekkel kötözték
meg Sámsonf és az Ethámi sziklabarlangból ki-
hozták és Lehibe vitték: „És mikor Lehi felé kö-
zeledett és a filiszteusok már ujjongtak elébe:
felindítá őt az Úrnak lelke és olyanok lettek a
karján lévő kötelek, mint a lenszálak, melyeket
megperzsel a tűz és lemálottak a kötések kezei-
ről.” — Bírák 15 : 14

“A filiszteusok nyilván nagyon örvendezhet-
tek, amidőn meglátták Sámsonf megkötözve fe-
léjük közeledni. Az ellenség mindig nagy zajt
csap, amidőn azt hiszi, hogy Isten hű szolgálói ha-
talmába kerítette. A világháború kitörésével sok
helyen sorozó irodákat nyitottak Amerikában. Ez-
által oly eszközre tett szert az ellenség, hogy a
hűségeseket meg tudta kötözni; a hitszegők a
modern filiszteusokkal vagy papsággal karöltve
örvendeztek és veregették egymás vállát, látván,
hogy az Úr mellett sikraszálló hű férfiakat kon-
centrációs táborokba vagy börtönbe viszik.

“Sámson döntés előtt állott. Az volt a kérdés.
hogy támogatni fogja-e az Isten az ő hű szolgál-
ját. Ha támogatni fogja, ezzel fogja bizonyítani,
hogy Sámson az Isten tetszését élvezi. Akkor Je-
hova szelleme Sámsonra szállott és a bilincsek,
amelyekkel megkötözték, lehullottak a kezeiről.
Sámson ekkor gyorsan szétneézett, hogy rendelt-e
az Isten valamely fegyvert a kezébe és akkor
egy döglött szamarállcsontot talált. „És egy nyers
szamarállcsontot találta és kinyujtván kezét, fel-
véve azt és agyonvert vele ezer embert.” — Bí-
rák 15 : 15

“Jehova azáltal, hogy Sámsonnal egy szamar-
állcsontot vétetett igénybe, arra mutat, hogy
az ő hű szolgájának szabadulása nem függött nyíl,
kard, dárda, ló vagy valamely emberi harci esz-
köztől, hanem a mindenható Isten lelke vagy lát-
hatatlan ereje szerzett neki szabadulást. „Nem
paripák erejében telik kedve, nem is a férfi láb-
száraiban gyönyörködik.” (147. zsoltár 10) „Ha
atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához
vesz (felkarol) engem.” (27. zsoltár 10) „Mert
nem az ívben bízom és kardom sem védelmez meg
engem.” (44. zsoltár 7) Sámson Jehovában bízott
és Jehova meg is védelmezte szolgáját. Így őrizte
meg az Isten az illési korszak alatt is azokat, a-
kik Jehova Istenben bíztak és nem féltek az em-
berektől, hanem hűségüket megőrizték Jehova
iránt.

“A szamar oly állat, amelyet nem szoktak fel-
használni a csatára. Csak isteni csoda útján le-
hetett az a szamarállcsont oly erős, hogy ezer
ember fejének a beverése után sem tört össze.
Mialatt Sámson ezt a dolgot Jehova nevében vég-
hezvitte, a 3 ezer júdabeli tétlenül állott és nem-

sietett az ő segítségére. Sámson, a hű szolga egyedül harcolt, illetve emberi segítség nélkül, de mindazáltal az Úr erejével. Így történt a gyülekezet illési korszaka alatt is, hogy egy néhány hűséges, szorgalmas és bátor férfi és nő hiven végezte a munkát, mialatt többen csak tétlenül néztek és semmit sem tettek Jehova dicsőségére. A kik állandóan szolgáltak Jehovának, olyanokból állottak, akik engedelmesek és alázatosak voltak, mint a szamar és állcsontjukat Jehova és Jézus Krisztus hirdetésére vagy bizonyágtévesére használták és folytatták a munkát, hogy a modern filiszteusokat Isten szavával megverjék. A küzdelem tovább folyt és az igazak fellobogtatták az Úr zászlaját.

"Sámson, miután a szamarállcsonttal a filiszteusokat megverte, egy dalt énekelt Jehova dicsőségére: „És monda Sámson: szamar állcsontjával seregeket seregbe, szamar állcsontjával ezer férfit vertem le.“ (Bírák 15 : 16) Ebben a dalban nem hivatkozott a saját erejével, hanem Jehova Istennek adott hálát, aki ama borzasztó bajban támogatója volt. Sámson nem őrizte meg a szamarállcsontot és nem is akasztotta szegre a sátorában mint ereklyét, hogy azt csodálják vagy imádják, ahogyan egyes emberek cselekedni szoktak, akik az illési korszak alatt büszkén szoktak rámutatni vívmányaikra. Istenben és nem abban az eszközben bízott, amelyet a kezében tartott. Miután a szamarállcsont rendeltetését teljesítette, nem volt reá szüksége többé. „És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot és elnevezte azt a helyet Ramath-Lehinek.“ — Bírák 15 : 17

"Sámson a csata helyét illő névvel ruházta fel. „Lehi“ „állcsontot“ jelent és azt a helyet Sámson nevezte így, miután az ellene támadott filiszteusokat megverte, Sámson „Ramath-Lehinek“ nevezte ezt a helyet, ami az „állcsont felemelését“ jelenti, illetve, hogy azt akkor ott az ellenség leverése által Jehova nevének igazolására használta. Így tette emlékezetessé a győzelem helvét Jehova nevének igazolására; ez mutatja, hogy a hű szolgák jól teszik, ha mindenkor Istennek adják a dicsőséget az ő megtartó kegyelméért és erejéért és nem embereket imádnak.

"Ez a verekedés, ahol Sámson ezer filiszteust agyonvert, nagy megpróbáltatást jelentett Sámsonra nézve és utána nagyon ki volt merülve és nagyon megszomjazott. „Azután megszomjúhozék felette igen és felkiáltott az Úrhoz és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet és most szomjan kell meghalnom és a körülmételetlenek kezébe jutnom.“ — Bírák 15 : 18

"Akkor volt a legmelegebb nyár; és Sámson szünet nélkül verekedett szomjasan, még ha lett is volna valami a közelben, amivel szomját olthatta volna. A győzelmet nem magának tulajdonította, hanem Jehovát dicsőítette érte; magát Isten szolgájának nevezte és teljes hittel az Úrtól kért segítséget, hogy meg ne haljon. Ez mutatja, hogy tudatában volt Jehovától való függésének és annak is, hogy a győzelem Isten győzelme volt és nem az övé. Sámsonnak e helyzetben tanúsított viselkedése hangsúlyozza, hogy ő hívő ember volt és Isten őt az ő hitéért és hűségéért említi a

hűségesei között. (Zsidók 11 : 32) Tisztában volt azzal, hogy habár a filiszteusokat megfutamtotta és közülök ezret agyonvert, de a körülmételetlenek kezébe esett volna, mivel nagyon ki volt merülve. Tudta, hogy a körülmételetlen filiszteusok ebben az esetben gyalázni fogják Sámson Istenét és még inkább fogják gúnyolni, mondván: „az ő Istene nem tudta megszabadítani őt a szomjanhalástól a vadonban, ahol a szamarállcsontot találta.“ Azért könyörgött Sámson, Istenhez, hogy adjon neki friss vizet, hogy életben maradhasson és tovább tudjon harcolni. Ezzel példázta az illési korszak hűségeseit, akik gyakran voltak bajok között és szorultak segítségre és felüdülésre, hogy életben maradhassanak és Jehova nevérol és dicsőségéről és az ő királyáról tovább is bizonyágot tehesse. Sámson hűsége és kitartása követendő példa Krisztus hű követői előtt és hasonló cselekedetre vannak buzdítva. (Zsidók 12 : 1) Szomjan engedi halni szolgáját Jehova a vadonban? Nem; mert Isten mindenkor megőrzi azokat, akik hívek őhozzá. Sámson Lehiben annak a helynek a közelében volt, ahol a szamarállcsontot találta, Isten ott akarta őt felüdíteni és tovább is életben tartani. „Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért és megelégedett. Azért neveztetik a „segítségülhívás forrásának“ e hely Lehiben mind e mai napig.“ — Bírák 15 : 19

"Ez nem azt jelenti, hogy Isten, Sámson zápfogából vagy a szamarállcsont zápfogából fakasztott vizet, hanem a víz a földből fakadt azon a helyen, amelyet Sámson Lehibnek (állcsontnak) vagy Ramath Lehinek nevezett, ami egy talált eszköz helyét jelenti Jehova nevének igazolására. Nincs följegyezve, hogy Isten földrengés vagy egyszerű repedés útján buzogtatta föl a vizet. Elég az hozzá, hogy Jehova Isten ott felüdítette és életben tartotta hű szolgáját. Az Úr nyilván ezzel mindazon hívekre rámutat, akik minden körülmények között bíznak benne, amidőn Ezsaiás prófétával megíratta: „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt; én, az Úr meghallgatom őket, én, Izrael Istene nem hagyom el őket. Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásaivá.“ (Ezsaiás 41 : 17—18) Ez a prófétai kép világosan előre mutatja, hogy Isten hű osztálya hiven megbízhatik Jehovában, hogy az inség minden idejében meg fogja tartani és sosem fogja elhagyni azokat, akik mindvégig teljesítik az ő akaratának cselekvésére kötött szövetségüket.

"Miután Sámson felfrissült az Úrtól szerzett értékes víztől, megerősödött és nem félt. Így volt az illési korszak alatt is, amidőn a hűségeseket a küzdelem kemény próbára állította és elcsüggedtek, elfáradtak és az Úr felüdítő ígéréteire szomjaztak, Isten felüdítette őket; azután tovább folytatták munkájukat, minden erejükből megtették, amit meg tudtak tenni és tovább örvendeztek. Ez teljesen megegyezik Isten ígérétevel, amelyet a hűségeseknek tett. (Ezsaiás 40 : 29—31) Amit

Isten valamelyik hű szolgájával tesz, azt mindazokkal megteszi, akik hűségesek hozzá.

„Mután Sámson felüdült, azt a helyet haláljának kifejezésekképpen „segítségülhívás forrásának.“ (En-Hakore), ajándékkul kapott forrásnak nevezete, amelyet akkor kapott, amidőn az Úrhoz kiáltott. Azt a helyet a Bírák könyvének írása idejében is úgy nevezték. Az a forrás, amelyet Isten a maga nevéért fakasztott, az ő hatalmának és hűségének azok előtt való emléke lett, akik őt lélekben és igazságban szolgálták és hívták segítségül. Mennyire alkalmas eszköz a folyóirat és a többi iratok, Isten felüdítő igazságának szolgálóihoz való juttatására, mint eszköz, vagy csatorna! Ezt az eszközt Isten és nem az ember rendelte. Így a gyülekezet illési korszaka alatt is a folyóirat juttatta el Isten hű népéhez az éltető friss igazságokat. Isten mind e mai napig használja azokat az igazság felüdítő vizének eljuttatására, az ő hű népének megtartására. Az Úr hű szolgálói ígéretet kaptak, hogy Isten híven teljesíteni fogja megtartó ígértét; emiatt, amidőn munkába mennek, teljes meggyőződéssel énekelhetik: „Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője. Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel tebenned bízunk. Bizzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában örök kőszálunk van.“ — Ézsaiás 26 : 2—4

„Sámson hozzáfogott, hogy Izraelt a körülmetéletlen filiszteusoktól megszabadítsa és tovább itélkezett Izraelben: „És itélé Sámson Izraelt a filiszteusok idejében 20 esztendeig.“ (Bírák 15 : 20) Sámsonnak, mint Izrael bírójának folytatóságos szolgálata bizonyítja Jehovában való hitét és az ő szolgájaképpen való hűségét, ami egyúttal amellel szóló bizonyíték, hogy Isten hű népét példázza és követendő példa a hűségesek előtt, akik Isten szolgálatára szentelték magukat. — Zsidók 11 : 32; 12 : 1

Gáza

„Sámson Jehova azután Gázába küldötte. A tudósítás erről nem számol be világosan; mindazáltal arra kell gondolnunk, hogy Sámson, mint Jehova szolgája a Felséges vezetése alatt szerepelt: „És elment Sámson Gázába és meglátott ott egy parázna asszonyt és bement hozzá.“ (Bírák 16 : 1) „Gáza“ „erődítményt“, „erőset“ jelent. Ez a név „kecskét“ is jelent; s amint a következő történet mutatja, ez a név nagyon jellemző volt. Gáza öreg város volt, immár Mózes I. könyv. 10 : 19-ben is említve van. A filiszteus szövetség 5 városa közül ez volt az egyik főváros. (Józsua 13 : 3) Habár a város egy kis távolságra feküdt a tenger-től, kikötője is volt és tengeri kereskedelemmel is foglalkozott. Gáza lakosai ördögimádók voltak és Dágon, a halisten volt az istenük. Erődít-

ményük abban az időben nagyon erősnek számított, Palesztina kulcsvárosa volt és a déli határon épült. Az Egyiptomba vezető úton, északon is kulcsváros volt. Ez van bizonyulva, hogy az Egyiptomból bevándorolt Káftoreusok a filiszteusok, akik Gáza őslakóit betörésük alkalmával kiirtották és helyükben letelepedtek. (Mózes V. 2 : 23; Ámos 9 : 7) A filiszteusok által elfoglalt terület az ígért földjének egy része volt, s amint máris mondtuk, Júda törzsének volt kiosztva; de a legtöbb időn keresztül a filiszteusok tartották megszállva.

„A filiszteusok története feltűnően egyezik a római katolikus hierarchia történetével. A r. katolikus szervezet a pogány Rómából, illetve Sátán szervezetéből keletkezett, amit a hajdankori Egyiptom példáz. A római katolikus rendszer már történelmének kezdetén Isten népének vallotta magát, amit Júda országa illetve Isten dicsősítése példáz. Köztudomás szerint ez a hierarchia üzletpolitikai szervezet és vallás név alatt működik, de a fő célja a meggazdagodás és a földön való uralkodás. Ez a szervezet volt mindenkor Jehova igazi híveinek az ellensége. A mai Gáza lakosaival együtt az Úrtól pusztulásra van szánva és amint látszik, a pusztulás, Armageddon első részében, illetve a nagy csata kezdetén fog lezajlani. (Jeremiás 21 : 20; 47 : 5) Ez a gonosz szervezet napjainkig sok bűntényt követett el, gyalázatos dolgainak egyike Isten népének a világháború alatt az illési munka végződésekor való megalázása és foglyulejtése volt 1917-19-ig. Jehova az ő népén elkövetett sok sérelemért kijelentette, hogy „tűzet fog bocsátani Gázára és palotáit felperzseli; a filiszteusok elpusztulnak, mondotta az Úr Isten.“ (Ámos 1 : 6—8) Amidőn Jehova haragjának hevét kifejezi a mai filiszteusokkal szemben, azok gyökerestől kipusztulnak és így megnyílik az út, hogy mindenki dicsőíteni tudja Istent, aki neki szenteli magát és alázatosságra és igazságosságra törekszik. „Mert elhagyottá lett Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben üzik el és Ekron kiirtatik. Jaj a tenger vidékén lakóknak, a kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. És a tenger vidéke legelőkké, pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaivá leszen. És az a vidék a Júda házában maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házában heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenük és visszahozza az ő foglyaikat... Ez esik meg rajtuk az ő kevélységükért, amiért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen.“ — Sofóniás 2 : 4—7, 10

(folytatása következik)

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Ára: 2.— Ké